

Copyrighted Material
"AN HONEST, NO-HOLDS-
BARRED ACCOUNT...WARM,
COMICAL, NASTY, AND
ABOVE ALL—THE TRUTH!"

RICHARD
MARCINKO,
AUTHOR OF
ROGUE WARRIOR

POINT MAN

CHIEF JAMES
WATSON,
A Founding Member of
the U.S. Navy SEALs, and
KEVIN DOCKERY

Copyrighted Material

ELSŐ FEJEZET

DERÜLT FÉNY

Itt volt, egy hadifogolymentő művelet. Ezek a műveletek olyan fontosak voltak, hogy a magasabb parancsnokság saját kódnevet adott nekik: Derült Fény. És a SEAL szakaszom a vietnami háború első Derült Fény műveletén volt. Miközben a rohamcsoporthoz vezető helikoptere a földhöz közeledett, John Porter meg én éppen készülődtünk kiugrani, amikor az ajtólovész és a fedélzeti technikus megragadtak minket.

– Ne! – kiáltották.

Épp időben néztem a jobb oldali ülésben lévő pilótára, hogy lássam teljesen felhúzni a kollektív kart, miközben teljes gázt adott. Próbálta felemelni a madarat, és a kopter nem mozdult.

Csak a turbina halkuló visítását hallottam, ami megállásig lassult. Elvesztettük a hajtóművet. Tüzeltek ránk a földről.

Láttam, hogy a pilóta oldalra rántotta a botkormányt. Próbálta oldalára vinni a madarat, hogy a lapátok ne vágjanak minket fasírttá, amikor kiugrunk. Ha egyenesen lemegyünk, kétséges lesz, hogy a tetőn bejövő hajtómű és közlőmű nem zúznak-e össze minket, mielőtt a lapátoknak lehetőségük lenne rá. Alattunk kettős lombkoronájú dzsungel volt – túlrepültünk a kirakási ponton.

Szent szar, le fogunk zuhanni! – gondoltam magamban. Bele fogunk fúródni a földbe, elégünk és meghalunk! Mi a fenét csináltam, hogy ide juttattam magam?

Bár csak később tudtam meg, amikor a pilóta oldalára fordította a koptert, Fűks, a helyi tolmácsunk, kiesett a madárból! Mivel olyan közel voltunk a

földhöz, Füks nem sérült meg, amikor landolt. Volt a zubbonyzsebében egy kis Instamatic kamera és csinált néhány képet a géptörésről.

Nem volt egy pillanatnál több idő gondolkodni, amikor *bamm*, a földön voltunk. A kopter a jobb oldalán ment le, áthatított a fákon a dzsungel talajába. Lapátok törtek le, ahogy belevágtak a korhadó növényzetbe, ami a földet borította.

Fém nyikorgott, ahogy meghajolt, és csikorgott, ahogy eltörött. Mind úgy repkedtünk összevissza, mint a sóder a betonkeverőben. Végül a sérült madár megállt. A törött vezetékekből folyó üzemanyag éles szaga elnyomta a dzsungel szokásos bűzét.

Csodálatos módon senki nem sérült meg a géptörésben. Mind összerázódtunk, de még a jobb oldali ajtólovész is zúzódásnál komolyabb nélkül jutott ki. Ki kellett bogoznunk az összegabalyodott embertömeget a halott kopterben, és kikászálódnunk és eltávolodnunk a lezuhant madártól, mielőtt tüzet fog. Gyorsan megszervezve a csapatot a helikoptertől eltávolodásra, leltárt készítettem a helyzetünkről.

Nagyon könnyű voltam fegyverek tekintetében. Csak egy .45-ös félauto-mata pisztolyom volt, és a rádió a hátamon. Eredetileg úgy számoltam, hogy túl elfoglalt leszek a rádióval ahhoz, hogy egy sörétes puskával törődjek. A rádió a legnagyobb „fegyver”, amit egy ember vihet, mivel hívhatod vele az összes elérhető tűztámogatást, és szinte mindig én vittem a saját rádiómat. John ott volt mellettem a Stoner könnyű géppuskájával készen, amikor mind kikászálódtunk a megbénult madárból.

Miután épségben a földön voltunk, egy kicsit tisztábban láttam a helyzetet. Egy pilóta, másodpilóta, két ajtólovész, Füks, a fogoly, John és több dél-vietnami volt a kezem alatt, akik többsége még nálam is ijedtebb volt, ha ez lehetséges volt. Soha nem volt részem korábban géptörésben.

El kellett menekülnünk a lezuhant madártól, amilyen gyorsan csak tudtunk. Fogalmam sem volt, hogy lesz-e tűz, vagy sem. Miután egy kis távolság került közénk és a roncs közé, láttam, hogy a következő dolgom az lesz, hogy egy kicsit megnyugtassak mindenkit. Japcsiföld mélyén voltunk, és a helyiek már nyugtalannak bizonyították magukat. (Egy örökség a II. világháborús UDT-től, az ellenség Ázsiában „japcsi” volt.)

A másodpilóta, aki vietnami volt, a madárban hagyta a fegyverét, és igen meg volt rendülve, hogy nem volt felfegyverkezve.

– John, maradj a közelemben – mondtam Porternek, miközben átadtam a vietnaminak a pisztolyomat. Ez egy kicsit mosolygóssá tette a vietnamit, és aztán a pilótára fordítottam a figyelmemet.

– Uram – mondtam –, ha már le kellett zuhannia, a világ legjobbjával zuhant le. Ki fogjuk vinni mindnyájukat. Teszek rá, ha egy hétig kell gyalognunk, ki fogom juttatni önöket ebből. Nincs probléma, csak nem hiányzik, hogy idegesek legyenek. Csak tegyék, amit mondok, mozogjanak, amikor azt mondom, és mind rendben leszünk. Túléljük ezt, és ki tudunk jutni.

A két ajtólovész csupa fül volt, és figyelt minden szavamra. Az egyetlen fegyver, amit elérhettek, egy .50-es kaliberű géppuska volt a bal oldali ajtóban, és ki volt zárva, hogy azt elvigyük. Az M-60-as, ami a jobb oldali ajtóban volt, a madár alá temetődött. A vietnamiak mind beszéltek egy kicsit angolul, és sikerült mindenkit megnyugtatnom. Most bárcsak valaki nekem tartott volna buzdító beszédet!

A tisztás, ahol landolnunk kellett volna, úgy gondoltam, északra volt tőlünk. Gyorsan ránéztem a tájolóra, és mutattam:

– John, arra, rajta.

Fogalmam sem volt, hogy a madár felrobban-e, ha bedobunk egy gránátot vagy egy Mark 13-as fáklyát. Különben is, el akartam tűnni és hívni a légi támogatást.

A világ összes légi fedezete a rendelkezésemre állt. A tervem az volt, hogy elmenekülünk a madártól, aztán hívjuk a gépeket és szétlövétjük. Ez a gondolat megóvott attól, hogy amiatt aggódjak, hogy fegyvereket hagytunk hátra, amiket Charlie kiemelhetett. Inkább arra gondoltam, hogy olyan gyorsan haladjunk, ahogy csak tudunk, és elmeneküljünk a környékről egy tisztásra, ahol felszedhetnek bennünket. Ha nem tudunk kijutni, talán eljuthatunk az eredeti földetérési zónához, behozhatom a csapat többi részét és még végrehajthatjuk a feladatot.

A rádió volt a nagy fegyverem, és az volt most a legfontosabb számomra, csak hogy a rádió nem működött! Jézus Krisztus, gondoltam, pont most mondja be a rádió az unalmast. Valószínűleg megrongálódott, amikor lezuhantunk. A társaság egyetlen sérültje, és pont a rádió az!

Megragadtam Johnt, aki előttem volt.

– John, nézd már meg – mondtam halkán, és lehajoltam előtte, hogy láthassa a rádió tetejét.

– A nyavalyás ki van kapcsolva, főnök – mondta John, elfordítva a kapcsolót a „be” állásba. Túl megkönnyebbült voltam ahhoz, hogy ostobának érezzem magam. Biztos kikapcsolódott a géptörés közben, gondoltam, miközben a számhoz tettem a fejbeszélőt.

– Madár lent! Madár lent! – hallottam a fejbeszélőn. – Nincs füst, nem látok füstöt. Megszakítani! Műveletet megszakítani! Megszakítani!

Mindenféle szöveg repkedett az éterben, amikor felmentem a hálóra.

– Brékó! Brékó! Itt Whisky Sour, itt Whisky Sour, lezuhantunk és kint vagyunk, mindenki oké.

Nem akartam közölni, hogy melyik irányba tartottam. Charlie-nak is voltak rádiói.

– Amikor eltávolodtam, azonosítani fogok egy Mark 13-as éjszakai végével.

Nem akartam füstöt használni – a területen maradt volna, és Charlie megtudta volna, hol voltunk.

– Lőjétek szét a madarat! Kint vagyunk belőle. Ismétlem, lőjétek szét a madarat, nem tudtuk elhozni a felszerelést magunkkal.

Nem akartam nyíltan kimondani, hogy „fegyvereket”, de Charlie nem volt olyan hülye. Kitalálhatta, miről beszéltem, ha hallgatózott.

Szórványos tűz jött a tábor irányából, a hátunk mögül, de ügyet sem vetettünk rá. Úgy gondolom, tényleg összekavartuk a dolgokat abban a hadifogolytáborban. Úgy tűnt, mindenki tüzelt minden irányba, de nem hallottunk semmit fütyülni a fejünk mellett. A vietkong „tűzzel való felderítést” végzett, lövöldözött abban a reményben, hogy visszalövünk. De egyik emberem sem volt ravaszbuzi, még a vietnamiak sem; fontos volt a tűzfegyelem, és a kiképzésünk velünk maradt. Mivel nem jött tűz a közelünkbe, képesek voltunk tovább haladni.

Miután megtettünk egy kis távolságot, begyújtottam egy Mark 13-as éjszakai (fáklya) végét, és hívtam a köröző gépet.

– Azonosítasz? – szóltam a rádióba. Válaszoltak, hogy azonosítottak. Most az a gép sokkal jobban átlátta a helyzetet, mint én. Rádióztam nekik, hogy irányítsanak el a lombkoronában lévő nyiladékhöz.

– Oké, látsz minket – rádióztam. – Melyik irányba menjek a legközelebbi tisztáshoz?

Megmondták, és elindultunk.

– John, arra – mondtam mutatva.

Elértük a tisztást. John fedezett minket a Stonerével, míg Füks meg én levágtunk néhány kisebb fát és bokrot a késünkkel, eléggé kibővítve a tisztást, hogy egy helikopter teljesen leszállhasson. A többiek a kopterről a fák fedezéke alatt maradtak.

Miközben a tisztáson dolgoztunk, John a bozótban járt, biztosítva a területet. Egyedül nézett szembe a vietkongokkal, csak a Stonerére támaszkodva. Ha felfedeznek minket, vagy elkezdenek közvetlenül tüzelni ránk, John készen állt elcsalni magával az ellenséget. Feláldozná magát, hogy oltalmazza a csapatot. Később felterjesztettem Johnt ezért a tettéért az Ezüst Csillagra; megkapta.

Amint megtisztítottuk a területet, megint rádióztam. Most volt egy repülő harcálláspont a hálón.

– Jól van – rádióztam. – Készen állunk a kivonásra, biztosítottuk az LZ¹-t. Gyere be és vidd ki a pilótádat meg a legénységet. Mi maradunk és fedezzük a kivonást befelé és kifelé. Aztán gyere vissza értünk. Küldd az egyik legjobb pilótádat: nagyon szűk az LZ.

Nos, ez tényleg felidegesített valakit.

– Honnan tudja, mire van szükség? – jött a rádión, egy halom más szeméttel együtt. Nyilván egy ezredes volt a repülő harcálláspont kopteren, és nem állt szándékában tanácsot elfogadni egy egyszerű haditengerész főaltiszttól.

Erre most *nincs* szükségem, gondoltam, miközben válaszoltam neki. Gyorsan átgondolva előálltam valamivel, amiről úgy véltem, lenyűgözheti a Hadsereg egy tisztjét. A Hadsereg hisz a rangereiben, és a rangerei jók. Én voltam az egyik első SEAL, aki elvégezte a Ranger Iskolát még 1965-ben és a 7-es osztály legjobb tiszthelyetteseként végeztem.

– Mindenki tájékoztatására – rádióztam –, ranger minősítésű vagyok. A Ranger Iskolátokra jártam. Figyelj engem, amikor bejössz. Figyelni fogom a farokrotort és a földről irányítom a gépet. Mondjátok meg a pilótának, hogy engem figyeljen, és én távol fogom tartani a farokrotorját a bajtól.

Egy szűk LZ-ben, ha a pilóta hagyja a rotorját elakadni, akkor nagyon gyorsan lezuhan. Nem akartam több társaságot a földön. A Ranger Iskolán megtanították, hogyan irányítsak koptert és milyen jeleket használjak.

Ez nyilván kielégítette a Hadsereget. Jött a kopter, és esemény nélkül kivonta az első madár legénységét. Jó, szinte esemény nélkül.

¹ Landing Zone – földetérési zóna

A vietkong fogoly, aki a kalauzunkként ténykedett a műveleten, nem okozott nekünk semmi gondot. Ha Charlie elkapja a társaságunkban, azonnal kivégzik árulásért. Ahogy a pilótánk és a legénysége megindult a kivonó madárhoz, elindult a fogoly is egyenesen a kopterhez. Füks és John ott rögtön el akarták intézni a fickót, de mondtam nekik, hogy ne tegyék. Annyira megkönnyebbültem, hogy nem fordult rosszabbra a helyzet, hogy sikerült egy kicsit nagylelkűnek lennem.

– Ne, hagyjátok – mondtam. – Nem az ő hibája volt. Ő megtette a dolgát.

A kopter felszállt az első kivonással. Most csak John, Füks, én, és Wa atya hat vietnami zsoldosa maradtunk a tisztáson. John odajött hozzám, és halkán beszélt, hogy a többiek ne hallhassák.

– Jim – mondta –, ha még egyszer hagyod, hogy rábeszéljelek, hogy megdold magad, kinyírlak.

Az eredeti tervem szerint Johnnak a második madáron kellett volna lennie, nem az elsőben velem. De felvitatkozta magát az első madárra, mielőtt megkezdődött a művelet.

Mindenki higgadt maradt. Megérkeztünk egy kivonási helyre, és csak annyit kell tennünk, hogy várunk, míg jön a következő kopter és felszed minket. Wa atya emberei készenlétben álltak. A múltban többször is kiérdemeltük ezeknek az embereknek a bizalmát, és tudták, hogy nem fogjuk cserbenhagyni őket.

Most elkezdünk elfütyülő lövedékekre figyelni. A kézfegyvertűz döreje-fütyülése kezdett közeledni. Visszatértem a rádióhoz, és elkezdtem az állásunk körül lévő célokra irányítani a csatahelikopterek tüzét. Mi nem akartunk löni – hagytuk, hogy a csatahelikopterek elintézzék ezt helyettünk.

– Területtüzet tőlem északra. Területtüzet tőlem északkeletre. Onnan lőnek az állásomra – rádióztam a köröző gépeknek. Cobrák voltak felettünk, a Hadsereg csatahelikopterei, Black Ponyk, Seawolfok, mindenféle elképzelhető légi támogatás várta, hogy a segítségünkre legyen; ember nem kérhetett többet. Nem pontosan az állásunk fölött köröztek. Charlie továbbra sem tudta, hol voltunk, de ha lát egy rakás csatahelikoptert a dzsungel egy darabja fölött körözni, akkor gyorsan rájön, hogy van valami a körnek a közepén, amit a csatahelikopterek oltalmaznak. De azok a repülő fegyverek nagyon közel maradtak hozzánk.

Aztán a repülő harcállásponton lévő tiszt visszajött a hálóra:

– Whisky Sour, Whisky Sour. Nyugalom, nem lőnek rád.

Ettől tényleg bepöccentem. Ki ez a fasz?

– Honnan a faszból tudnád? – mordultam a rádióban. – Jó ezerkétszáz méter magasan vagy, az istenit neki.

– Hát, csak nyugalom, Whisky Sour. Meg kell hoznunk néhány döntést idefent. Kihozunk.

Remek, gondoltam. Meg kell hozniuk néhány döntést. Reméltem, Charlie ad nekik annyi időt, amennyire az észkombájnoknak szükségük volt.

Közben volt velem néhány ember, akikről gondoskodnom kellett. Megnyugtattam mindenkit, hogy jól mennek a dolgok. John észrevette, hogy történt valami, amikor némán megfeszítettem az ujjaimat, elképzelve őket egy bizonyos tiszt torkán. Soha nem dobtam ki foglyot kopterből, de kedvem támadt látni annak az ezredesnek a szárnyait munkában.

Órákig vártattak minket abban a bűdös dzsungelben, míg ők meghozták a „döntéseket”. A repülő harcálláspont visszajött a rádión. Azt akarta, hogy menjek vissza a lezuhant géphez!

– Ne szórakozz velem! – feleltem. – Nem löttétek szét? – Ennyi idő alatt Charlie már egy dzsungelműhelyt építhetett oda. – Nem hallottál? Felszerelés volt azon a madáron!

– Nem, nem, az nem fontos. Azt akarjuk, hogy menj vissza és biztosítsd a madarat, hogy kiemelhessük.

Azt akarták, hogy menjünk vissza a dzsungelen keresztül oda, ahol Charlie már keresett minket, és biztosítsuk a területet? Ez a seggfej ezredes be akart hozni egy nagy, lassú teherszállító koptert és kiemelni a roncsot teheremelő horoggal. Ki volt ez az ember, és mit gondolt, hol voltunk – a texasi Fort Hoodban?

– Baszódj meg! Nem tudom, hogyan képezték ki titeket a Hadseregetekben, de mi máshogy tudjuk. Az összes kiképzésem azt mondja, hogy ha lőnek ellenséges területen, akkor menj el a madártól olyan messze, amennyire csak tudsz, a lehető leggyorsabban. És ha azt hiszed, hogy visszamegyek ahhoz a madárhoz, akkor elment az eszed. Valószínűleg már vietkongok vannak ott, kiszedve, akármi is volt benne.

Ettől igencsak begurult az ezredes.

– Közvetlen parancsot adtam – mondta. – Menj vissza és biztosítsd a madarat.

– Szarok rá, mit mondasz. Nem viszem vissza az embereimet abba a dzsungelbe csak azért, hogy megmenthess egy halott madarat. Kigyalogolunk, ha az kell. És ha kigyalogoltunk innen, kiderítem, ki vagy és hol vagy!

Egy idő után az egyik köröző Cobra harci helikopter jött a hálóra:

– Whisky Sour. Az Egyesült Államok Hadserege, és különösen a pilóták nevében, egy, meg akarom köszönni, hogy kijuttattad az embereinket. Kettő, elnézést akarok kérni a seggfej miatt, aki otthagyt titeket.

A repülő harcálláspont azonnal feljött a hálóra:

– Ki az? Ki az? Mi a hívójeled? Azonosítsd magad!

– Whisky Sour korábbi megjegyzésével válaszolva: baszódj meg! Whisky Sour, a történetek ellenére én nem hagyok el! És a többi csatahelikopter többsége sem: kijuttattad az embereinket.

És az éter elnémult.

Aztán beindultak a dolgok. Bejöttek értünk további hadoválás nélkül a madár kiemeléséről. És sosem tudtam meg, hogy szétlőtték-e. Nem láttam vagy hallottam felrobbanni, míg a földön voltunk. De nem is igazán érdekelt. Az embereim kijuttatása volt a legfőbb gondom.

Azt kiderítettem, hogy az ezredes mit akart csinálni. Megpróbálta bebizonyítani, hogy pilótahiba okozta a géptörést! Amikor valami rosszul megy, a magasabb lépcső felelősségre akar vonni valakit. Az az ezredes nem hitte el, hogy lelőttek minket. A hivataloskodó seggfej úgy vélte, hogy a pilóta rosszul csinált valamit és hajtóműleállítás történt. Ha kihúzzák a madarat és nincs benne semmi lőtt lyuk, kicsinálják a pilótát.

Csak jóval később tudtam meg, amikor a szakasz már Little Creekben volt, hogy végig nálunk volt a bizonyíték, mert Füks képeket készített a géptörésről. A gép hasán tisztán látható golyó ütötte lyukak voltak. Ennyit az ezredes hajtóműleállításáról.

Mint kiderült, származott néhány jó dolog a műveletből. Amikor a területre értünk, a tábor őrei teljesen beszartak. A felfordulásban kábé húsz vietnami hadifogolynak sikerült megszökni. De soha nem tudtuk meg, hogy voltak-e amerikaiak abban a táborban.

Odajött Herceg Leonard, és átkarolt.

– Főnök – mondta –, Chuck majdnem lelőtte a másik pilótát a történetek miatt.

– Miről beszélsz, Herceg? – kérdeztem. – És amúgy hol van Chuck?

– A lőszerraktárban számolj a golyókat – felelte Herceg. – Arra számít, hogy bármelyik percben megjönnek a rendészek és elvonszolják hadbírótság elé.

Emlékezve a saját hiányos katonai udvariasságomra egy bizonyos ezredes felé egy repülő harcállásponton, csodálkozni kezdtem.

– Milyen hadbírótság? Mi a fenéről beszélsz, Herceg? – kérdeztem. Aztán megtudtam, hogy mi történt a második madáron.

A rohamcsoportomban lévő tíz helikopter közül nyolcon volt egy SEAL a szakaszomból. A SEAL-nek kellett vezetni Wa atya embereinek egy csoportját, akik a kopteren voltak vele. Az első két madáron két-két SEAL volt, hogy azonnali extra vezetést biztosítsanak a földön. Herceg és Chuck voltak a két SEAL a második madáron.

– Az ajtólövész észrevett néhány embert mozogni a földön, még mielőtt lezuhantatok – mondta Herceg. – Tüzet akart nyitni rájuk, és nem tehettem semmit, hogy lebeszéljem róla. Ezért a második legjobb dolgot csináltam. Felé fordítottam a Stoneremet és mondtam neki, ha tüzet nyit, akkor én is. Chuck a pilótafülkében volt, és látott lezuhanni titeket. Mivel én hátul voltam, nem láthattam, hogy mi a fene történt. Különben is, el voltam foglalva az ajtólövésszel.

– A pilóta mondta Chucknak, hogy megszakítottuk, mert a vezér madár lezuhant. És az a szarházi ott akart hagyni titeket, Jim – mondta Herceg. – Csak nem számolt Fellers-szel. Chuck azt mondta neki: „Az a főaltisztem ott lent. Nem fogjuk ott hagyni egyedül.” Aztán, hogy segítsen nekem, Jim, Chuck fogta a Stonerét, és a csövét a pilóta fejéhez tette! Aztán a másodpilóta elővette a .45-ösét és Chuck fejére fogta! Mexikói patthelyzetünk volt egy Huey pilótafülkéjében.

– Mivel el voltam foglalva az ajtólövésszel, nem támogathattam Chuckot – folytatta Herceg. – A pilóta próbálta elmondani Chucknak, hogy a kötelékből a többiek és a támogató csapatok támogatnak titeket, de nem láthattuk, mi volt a helyzet a többi madárral. Chuck végül hagyta a pilótát visszajönni a reptérre. De nem hiszem, hogy az a vietnami másodpilóta egy másodperc-re is levette volna a szemét Chuckról a visszaúton. Chuck csak annyit akart, hogy menjünk elég közel, hogy kiugorhassunk és támogathassunk titeket. Most arra számít, hogy az a pilóta vádat emeltet ellene feljebbvaló megtámadásáért vagy ilyesmi.

Mint kiderült, a pilóta sosem próbált vádat emeltetni Chuck ellen.

Minden SEAL jó ember. Néhányan csak kicsit jobban kimagaslanak, mint a többiek. Amikor annyi mindenben mész át, mint mi csak a kiképzésen, nagyon szoros viszonyba kerülsz a csapattársaiddal. A srácok a többi madáron tudták, hogy a bevetést megszakították. Azt nem tudták, hogy én lezuhantam, amíg vissza nem értem az LZ-be. Csak Chuck látott engem lezuhanni; különben a többi madáron sokkal másképp alakultak volna a dolgok.

MÁSODIK FEJEZET

OTTHON ÉS SZÍV

A katonaság hivatásos tagja voltam csaknem egész felnőtt életemben. Még a legkorábbi emlékeim is háború körül forogtak. 1937-ben születtem, és így túl fiatal voltam, hogy emlékezsek a II. világháború kezdetére, de a családomnak az arra adott reakciói körül forgott az egész életem.

Az apám szerelő volt egy buszvállalatnál New Jerseyben 1941-ben és 1942-ben. Ahogy az ország ráállt a védelmi termelésre, Apa Pennsylvániába költöztette a családot. A nagyszüleimnél laktunk Sharon Hillben, Philadelphia külterületén a család csaknem minden tagjával. A nagyszüleimnek nagy, háromszintes házuk volt, oszlopokkal az első verandán. A veranda körbevette majdnem az egész házat. Nyáron azon a hatalmas verandán játszottunk.

Olyan volt, mintha az egész család beköltözött volna Nagymamához és Nagyapához. Buck bácsi és Mary néni ott voltak a két fiukkal, Jimmyvel és Skippel, aztán Pearl nénikém és Chick nénikém (akkor csak gyerekek), meg Anya és Apa, az öcsém, Bob, és én.

Apa lett a vezető tesztpilóta a Baldwin Mozdonygyárban. A Baldwin közben a gyártást gördülőállományról harckocsira állította át, és mind Apa, mind Buck bácsi tesztpilóták lettek. Az egész család a Baldwinban dolgozott – a nénikém, a bácsikáim és a nagyapám mind hegesztőkként és betanított munkásokként dolgoztak Sherman harckocsikat összerakva a háborús erőfeszítéshez.

Mivel a Baldwin fontos gyártóüzem volt egy kritikus védelmi iparban, a munkások többsége felmentést élvezett a sorozás alól. Igazából némelyik munkát olyan fontosnak tartották, hogy azok a munkások nem voltak alkal-

masak katonai szolgálatra. Apa és Buck bácsi ebben a felmentett kategóriában voltak. Ezért teljes meglepetés volt, amikor Buck bácsi egyik este hazajött a munkából, és közölte, hogy reggel nem fog visszamenni a gyárba – belépett a Hadseregbe! A munkaköre ellenére Buck bácsi megoldást talált a szabály megkerülésére, és másnap jelentkezett sorozásra.

Otthon a helyzet most kicsit más volt. Az egész család nem csak a háborús erőfeszítésért dolgozott, hanem Buck bácsit is támogatni a fronton. Mivel zsúfoltak lettek a dolgok Nagymamáéknál, Apa elköltöztette a családot a közeli Glenoldenbe, valami lakótelepre, amit a Baldwin védelmi dolgozóinak építettek.

A háború alatt kezdtem el az iskolát az utcában, ahol laktunk. Az egész osztály részt vett légiriadó gyakorlatokon, fémgyűjtéseken és más tevékenységekben. Nehéz időszak volt ez az országnak. Az ellenség tisztán látható volt, és a szándékai nyilvánvalóak. Úgy tűnt, mindenki együtt dolgozott a közös jóért. Bár én nem értettem igazán, hogy ez mit jelentett akkor, Buck bácsi ranger lett a Hadseregben és kemény harcban vett részt Olaszországban.

A háború vége felé Apa visszaköltöztette a családot New Jerseybe. Jersey Cityben laktunk, Walter bácsikám, Muriel nénikém és két lányuk szomszédságában. A házukkal szemben, a folyón túl láthattad az Empire State Bulindinget az égre nyúlni.

Sok hamis riasztás volt az európai háború miatt. Időnként valaki egy kicsit ravaszbuli lett, és kongani kezdtek a harangok a városban. Amikor végül befejeződött a háború Európában, az egész város megőrült. Az emberek az utcákra csődültek, nevetve és kurjongatva. Ez volt a legnagyobb buli, amit valaha láttam. De néhány hónappal később, a Japán elleni győzelem napján a háborúnak teljesen vége lett, és az a buli még nagyobb volt.

Amikor Buck bácsi hazatért, a családuink visszament Pennsylvaniába üdvözölni őt. Akkoriban, amikor egy ember hazajött a szolgálattól, az egész háztömb kiment köszönteni és nagy buli volt. Amikor behajtottál a városba, és Buck bácsi háztömbjének közelébe értél, drapériákat és táblákat láthattál mindenfelé: „Isten hozott itthon, Buck.” Soha nem felejttem el azokat a táblákat.

De nem volt minden oké Buck bácsival. Még Olaszországban súlyosan megsebesült a hasán. Bár akkor nem tudtam, a rangerek hosszú harcban

vettek részt a németek ellen. Részben a hosszú harc miatt Bucknak gondja volt a civil élethez alkalmazkodással.

Volt egy tűzoltóság a városban, ami minden nap megszólaltatta a szirénáját délben. Mind megszoktuk, de gyorsan megtanultuk, hogy figyelmeztetnünk kellett Buckot, hogy meg fog szólalni a sziréna, különben fedezéket keres vagy remegni kezd. Hosszú idő telt el, mire megértettem, hogy mi történt Buck bácsival.

De mindezeknek kevés maradandó hatásuk volt egy fiatal, növésben lévő fiúra a háború utáni Amerikában. Duhaj legény révén gyorsan érdekelni kezdtek a sportok, grund futballt játszva a környék csapatában. A kis terem ellenére merész gyerek voltam, aki centerként hátrapasszolta a labdát, és futott, mint az állat.

Szerettem centert játszani. Még középiskolában is, amikor kezdtem nőni, szerettem középen lenni, ahol az akció volt. Bob öcsém még nálam is apróbb volt, és egyáltalán nem volt kedve a sporthoz. De nem csak egy izomagyú fiatal sportoló voltam; szerettem az iskola elméleti részeit is.

Miközben azt tanultam, hogyan futballozzak a csapattal, egy hangszeren is játszani kezdtem: tenorkürtön. Jersey City Sport és Szabadidő Osztályának zenekarában egy újabb lelkes, de nem túl tehetséges ifjú menetelő támolygott a kürt alatt, ami fele akkora volt, mint ő.

A legjobbra törekedtem, vagy legalább a legjobbal, mindenben, amit csináltam. A kemény munka kifizetődött a kürtölésben. Amikor tizenhat voltam, felvettek a New Jersey-i Bayonne St. Vincent Dob- és Kürtzenekarába. A zenekarral versenyzés vezetett oda, hogy megnyertem a tenorkürt egyéni versenyét a pennsylvaniai Readingben, 1953-ban. Mint kiderült, a kürtölés hatással volt később a haditengerész pályámra is.

De nem a kürtölés miatt jártam iskolába. Eldöntöttem, hogy orvos leszek. Az első lépés a céloom felé az volt, hogy beiratkozzak a Dickinson Középiscola egyetemi előkészítőjébe. A második lépésem az volt, hogy megtervezem előre az egyetem fizetését. Az apám nagyon keményen dolgozott a családunkért, de egy gyerek egyetemi tandíját fizetni kicsit több volt, mint amit akkor meg tudott oldani. Mivel már sportoltam, úgy döntöttem, megpróbálkozom a futball és az atlétika ösztöndíjjal. Atlétikában tartani tudtam magam 800 méteres síkfutásban és terepfutásban, valamint versenyezni magasugrásban és rúdugrásban. De egy sérülés megakadályozta, hogy folytathassam a futballt és az atlétikát, és véget vetett az ösztöndíj esélyeimnek. A

tanév végén úgy döntöttem, abba hagyom az iskolát és fizető állást vállalok, hogy segítsem a családomat. Apa segített munkát szerezni egy teherautósófor segédjeként 1955 februárjában. Teherautókat rakódtam, főleg New York mólóin. Bár tisztességes munka volt, ősszel úgy döntöttem, ideje volt valami másnak.

Néhány nyárral korábban barátokkal láttam egy szombat délutáni matinét, amit sosem fogok elfelejteni. Jersey Cityben volt, a Five Corners-i Orpheum Színházban. A *The Frogmen* volt, Richard Widmark főszereplésével.

Soha nem láttam más filmet, ami annyira lenyűgözött volna, mint ez. UDT² úszóknak kiképzett haditengerészek támadták a japánokat a II. világháborúban. A csapatmunka és az úszók közötti bajtársiasság egy kicsit a futballcsapat tagságának legjobb részére emlékeztetett – győztes csapat.

Egy jelenet, ami mindig velem marad, embereket mutatott legurulni egy szárguldo csónakból, és később egy gumihurokkal kirántották őket a vízből. Ember, ezek voltak a legjobbak a Haditengerészetben, és ilyen akartam lenni!

1955 őszén több barátom, akivel felnőttem, ugyanúgy érzett, mint én – most, vagy soha. Johnny O'Connor belépett a Légierőbe és végül az lett a pályája. Tom Garrahy tengerészgyalogosnak állt, és tíz évig maradt a Hadtestnél. Tippy Larkin, az okosak egyike, úgy döntött, otthon marad és a nőkkel törődik, akiket hátrahagytunk. Ami engem illet, a Haditengerészet volt az, és békaember akartam lenni.

Johnny, Tom meg én mind kábé harminc napon belül léptünk be. Az apám úgy döntött, bulit tart nekünk, mielőtt elmegyünk. Még túl fiatalok voltunk, hogy törvényesen igyunk, de az apám úgy vélte, mivel készek voltunk szolgálni a hazát, kiszolgálhatott minket. Úgy gondoltuk, nagyon furfangos volt vodkát inni, mert senki nem érezhette meg, vagy legalábbis ezt hallottuk. A buli végén a barátaim meg én igen részegesek voltunk, bár a vodka zöme az üvegben maradt. Apa fogta az üveget és eltette. Az volt az elképzelés, hogy amikor mind a hárman leszereltünk, kibontjuk az üveget és kiisszuk. Azt hiszem, Apának még mindig megvan az az üveg.

Volt egy fiatal hölgy, akivel nagyon komoly volt. Lynn Burdell pergődobos volt egy lány zenekarban, a Bon Bons-ban, a New Jersey Audubonban. Az volt a terv, hogy belépek a Haditengerészetbe, és amikor egy hajóra vezényelnek, Lynn meg én összeházasodunk. Együtt voltunk jó néhány éve, és

² Underwater Demolition Team – Víz Alatti Romboló Csoport

nagyon bele voltam zúgva Lynnbe. Bejelentettük az eljegyzésünket és Lynn mostohaapja búcsúbulit tartott nekem, mielőtt elmentem az alapkiképzésre. Mind jó emberek voltak, és alig vártam, hogy mind egy család legyünk. De előbb magam mögött kellett tudnom a haditengerészeti kiképzést. 1955. október 26-án jelentkeztem az újonckiképző táborban a kiképzésre.

Akkoriban az újonckiképző tábor a hozzám hasonló tengerész újoncoknak a Haditengerészeti Kiképző Központban volt, a marylandi Bainbridge-ben. Egy kissé magányos időszak volt ez számomra. Nem ismertem senkit, és úgy nézett ki, az újonc századom főleg vidéki fiúkból állt. Kemény, kifinomult városi fiúként, aki New York-i dokkokban dolgozott, nagyobbak és rosszabbnak tartottam magam ezeknél az egyszerű vidéki legényeknél. Nem tartott sokáig, hogy néhányuk szélesítse a szemléletmódomat. Ember, azok a vidéki fiúk tudtak ütni. Úgy reptettek, mint a szénabálát, olyan kezekkel, amik munkában edződtek fakalapács keménységűre. Legalábbis ez a városi fiú nem mindig tudott szembeszállni velük.

Az instruktorok azt tanították nekünk, amit tudnunk kellett, hogy jó tengerészekké váljunk. Mindenféle igen sós információ kúszott a türelmetlen fiatal fülünkbe. A hajó hegyes vége az orr; amikor az orr felé nézel, balra van bal, a jobb az az oldal, ami nem bal; ha lebeg, és a fedélzeten tudod vinni, akkor valószínűleg csónak; ha túl nagy, hajó a neve; és a hajó kapitánya a „Mindenható”, de hallgat a rangidős főaltisztjei tanácsára.

Az alakítás és menetelés nem okozott gondot, hála a zenekar versenyeknek. De miért csináltam? Mennyit menetelhetsz a hajón? Különben is, békaember leszek! Amúgy hol van a UDT kiképzés?

Meglepetés – a UDT minősítés és nem szakbeosztás, és szakbeosztás nélkül nem jelentkezhetsz és nem vesznek fel a Víz Alatti Romboló Csapat Kiegészítő kiképzésre, a UDT-be belépő új emberek iskolájára. Mi az a szakbeosztás? Egy munkakör, például fedélzetmester, kormányosmester vagy akár szakács. Egy szakbeosztás megszerzéséhez el kellett végezned egy szakiskolát vagy egy kiképző tanfolyamot az újonckiképző tábor után. A rendfokozat vagy rang, amit a haditengerész pályád során el fogsz érni, részben a szakbeosztásod tesztelésén fog alapulni. Ez olyan helyzet volt, amit meg tudtam oldani, és egész jó elképzelésem volt róla, hogy milyen munkával tudnék megbirkózni.

Az újonckiképző tábornak volt egy dob- és kürtzenekara. Szinte minden reggel hallottam gyakorolni. Ez ismerős volt számomra, és tudtam, hogy jó

voltam benne. Korábban abban az évben második lettem a VFW országos versenyen, így tudtam, hogy bizonyítani tudok hangszerrel. Nem csak biztos voltam benne, hogy jó tudok lenni a zenekarban, de a zenész szakbeosztás is volt! Ha sikerül, gyorsabban elvezényelhetnek és Lynn meg én sokkal hamarabb összeházasodhatunk.

Nyaggattam a századparancsnokomat, hogy hadd próbálkozzam az egyiséggel, és végül átvitt. De még újonc voltam és be voltam szarva, hogy mi lesz. Ott volt a saját, rendelésre készült fúvókám a zsebemben, és ragaszkodtam hozzá, mint egy talizmánhoz. Amikor beléptem, a toborzók beszéltek nekem az újonckiképző tábor zenekaráról. A fúvókám végig a cuccomban volt, és most lehetőségem adódott használni. Bemutattak a zenekart vezető embernek, egy Quackenbush nevű első osztályú fedélzetmesternek. Quackenbush volt a legnagyobb, legrondább férfi, akivel életemben találkoztam. A keze olyan nagy volt, hogy külön neki készült kesztyűt használt – a kormánynak nem volt készlete abból a méretből.

Quackenbush megkérdezte, min játszottam.

– Tenorkürtön, uram – feleltem.

Adott egy kürtöt és mondta, hogy menjek egy hátsó szobába és melegítsek be, aztán folytatta a beszélgetést a parancsnokkal.

Egy sarokban játszottam a Velencei karnevált hármas ütemben. Egyszer csak Quackenbush berohant a szobába.

– Ki játssza ezt? – kiáltotta.

– Én – feleltem.

– Mi a neve? – kérdezte Quackenbush. – Hol tanult meg így játszani?

Elmondtam neki, ki voltam és néhány előadást, ahol zenéltem, erre megfordult és kiment. Zavart voltam. Mi történt? Aztán visszajött és elhúzott az irodájába. Az asztalán ki volt nyitva a *Drum Corps World* egy példánya.

– Maga az a James Watson? – kérdezte Quackenbush az újságra mutatva.

Az újság a VFW országos egyéni verseny eredményéről szóló cikknél volt kinyitva.

– Igen, uram – feleltem. Ez volt egy gyönyörű barátság kezdete.

1956. január 19-én elvégeztem az újonckiképző tábort, és a rendfokozatom harmadosztályú matróról másodosztályú matrózra változott. Már tengerész voltam, vagy legalábbis közelebb hozzá, mint amikor a mólókon dolgoztam. Quackenbush azonnal intézkedett, hogy amint végeztem, a zenekarhoz vezényeltek instruktornak.

Így továbbra is minősítés nélkül voltam, amivel mehettem volna a UDT kiképzésre, de más matrózokat oktattam és vezettem. Még elég csökönyös fiatalember lévén ragaszkodtam hozzá, hogy a magam módján csináljam a dolgokat. Elkezdtem a többi zenésznek néhány aktuális zenét tanítani, amiket civil versenyeken játszottam. Az „Anchors Aweigh” és más hagyományos haditengerészeti dalok mellett a „Memories Are Made of This” és a „Cherry Pink and Apple Blossom White” dallamait is hallani lehetett a gyakorlótérről.

Ezt nem fogadták valami jól a fejesek a bázison. Jött a hír az ezredtől, hogy a zenekar csak katonai indulókat fog játszani. Közeledett az avatás, és a zenekarból nyolcan-tízen más szolgálati helyekre indultak. Néhányukat ismertem civil zenekarokból, még mielőtt a Haditengerészetben voltunk. Felléptünk az avatáson és nagyon jó fogadtatással. Amikor elvonultunk az alakulótérről, néhány srác kiáltozni kezdett:

– Mr. Watson, Mr. Watson, Cherry Pink, Cherry Pink!

Úgy véltem, már elhagytuk az alakulóteret, és mivel ez az ő avatásuk volt, miért ne?

Az egyik zenész a kezembe nyomott egy kürtöt.

– Fogd – mondta.

Intrót kértünk a doboktól és ott kezdtem el, ahol a dal legnépszerűbb része kezdődik. Mint kiderült, még jócskán az alakulótér hallótávolságán belül voltunk, és a Cherry Pinket hibának tekintették. Miután megkaptam az első hivatalos haditengerészeti seggberúgásomat az incidens miatt, kész voltam kicsit szorosabban követni a hivatalos előírásokat.

Körülbelül fél évig maradtam Bainbridge-ben a zenekarral. Amíg ott voltam, végig instruktorként voltam, és egész biztos vagyok benne, hogy én voltam a legalacsonyabb rendfokozatú instruktorként a Haditengerészetben. Talán jóval tovább maradhattam volna Bainbridge-ben a dob- és kürtzenekarral, de ebben az életben nem minden a tervnek megfelelően alakul.

Mivel instruktorként lettem, úgy véltem, ideje volt megnősülni. A terveket véglegesítettük Lynn-nel és lefoglaltunk egy házikót a Poconos-hegységben a nászútra. Mivel a generációból én voltam az első a családban, aki megnősül, az apám sok pénzt fordított rá, hogy a fiát megfelelően elbúcsúztassa.

Szinte minden hétvégén hazamentem meglátogatni Lynnt és a családomat. Lynn Dél-Jerseyben, Belmawrban lakott, és könnyű volt meglátogatni őt meg az enyéimet hétvégén, és még időben visszaérni a hétfői szolgálatra.

Egyik hétfvégén otthon voltam és Lynn másról sem akart beszélni, csak arról, hogy felvették ápolónő iskolába. Minden gondolata a közeledő őszen és a leendő karrierén járt. Hosszú hétfvége volt.

Visszatértem a bázisra és a szolgálatba, kicsit aggódva Lynn belefeledkezése miatt, de biztosra vettem, hogy minden meg fog oldódni. Csütörtök volt, amikor a dolgok megoldódtak. Elmentem a postaszobába, hogy elvigyem a postámat. Az írnok a bázis többségével együtt tudta, hogy hamarosan megnősülök. Nem igazán rejtettem el az érzéseimet és végül nem kevés tréfa célpontja lettem. Az írnok átadta a leveletem és viccesen azt mondta:

– Itt a Kedves John leveled.

Jó humorral fogadtam az ugratást, de néhány percen belül azzal vádoltam az írnokot, hogy felnyitotta és elolvasta a postámat. Nagyon feldúlt, amikor kiderült, hogy a levél tényleg egy Kedves John volt Lynntől. Lefújta az esküvőt és remélte, hogy meg fogom érteni.

Hát nem értettem meg, de Lynn meggondolta magát és semmit sem tehettem ellene. Elég rosszul fogadtam. Azt hiszem, nagyon ki voltam bukva egy ideig; mindenesetre az enyéim nagyon aggódtak miattam és azt akarták, hogy menjek haza egy látogatásra. Így egyik hétfvégén beültem a nagy Buickba és elindultam Jerseybe.

Az apám régóta mondogatta, hogy vissza kell ülni a lóra, miután ledobott, ezért megtette, amit tudott, hogy találjon nekem másik lovat. Mint kiderült, Marlene MacMullen egyáltalán nem hasonlított lóra, és valószínűleg pofon vágott volna, ha lettem volna olyan durva, hogy annak nevezzem. Marlene ugyanannak a szállítmányozó cégnek az irodájában dolgozott, mint ahol Apa dolgozott és ahol én dolgoztam, mielőtt beléptem a Haditengerészetbe.

Apa nógatására felhívtam Marlene-t és elhívtam, és jól alakultak köztünk a dolgok. Elkezdtünk együtt járni hétfvégeken, amikor haza tudtam menni, és egyik dolog vezetett a másikhoz. Azt hiszem, elszánt voltam akkor, és Marlene nagyon kellemesnek tűnt az ötlethez. Végül összeházasodtunk, és Marlene egy időre anyámékhoz költözött, várva, hogy engem egy hajóra vezényeljenek.

A Haditengerészet leépítette Bainbridge-t, mióta Koreának vége volt. Amíg ott voltam, évi tizenötezer újoncot állított elő. Mivel a Haditengerészetnek nem volt szüksége annyi kiképző támaszpontra, mint amennyi volt, Bainbridge nagy csökkentéseket élt meg a munkaerejében 1957-ben. Így hamarosan arra eszméltem, hogy új parancsot kaptam. Míg instruktorként vol-

tam, letettem a vizsgáimat és előléptettek első osztályú matrózzá. De továbbra sem volt szakbeosztásom.

Azon kaptam magam, hogy a USS *Gwin*re vezényeltek, egy romboló/aknarakóra, aminek a dél-karolinai Charlestonban volt a bázisa. Elrepültem a charlestoni repülőtérré és taxival mentem a dokkokhoz.

Nagyon új tengerész lévén és eléggé eltelve magamtól, megpróbáltam nagyon tapasztaltnak hangozni, míg a taxisofőrrel beszélgettem. Akkoriban nem tudtam volna megkülönböztetni a rombolót a hentesbárdtól, de el nem ismertem volna ezt annak a taxisnak.

A *Gwin* volt a legnagyobb hajó, amit addig láttam, és tényleg le voltam nyűgözve. Száztizennégy méter hosszú volt, szürke, az oldalaira festett nagy fehér 33-as számmal. Hadihajóként hat 127 mm-es löveggel volt felfegyverzve három lövegtoronyban, és nyolc négycsövű 40 mm-es állvánnyal az oldalai mentén. Én lettem egy a hadihajót kiszolgáló 343 fős állományból.

Szakbeosztás nélküli matrózként jelentkeztem a fedélzeten, így régi keletű haditengerészeti hagyományt követve a fedélzeti részleghez osztottak be – festeni és söpörni. A „Fel, seprűsök” olyan parancs volt, ami nagyon ismerős lett.

Amikor először szóltak, hogy „Fel, seprűsök”, és egyedül voltam, csak felkaptam a seprűmet és elkezdtem kisöpörni a hajó nekem kijelölt részét. A területemen, durván a jobb oldal közepén voltak a sínek, amiket aknarakáshoz használtak a hajó tatjáról. A sínpálya olyan volt, mint egy kis vasút, kissé a fedélzet fölé emelve és fokozatosan lejtve a tat felé. Mivel tengeren voltunk és friss szél fújt, sok szemét, amit próbáltam felsöpörni, a sínek alá került.

Figyeltem ezt a sínek alá fújt szemetet, és kérdeztem magamtól: „Hú, ugye nem kell kefért és szemétlapátot szereznem és bekúsznom a sínek alá?” Bull Rhodes első osztályú fedélzetmester – ő volt a rangidős fedélzetmester a hajón – a korlátoknak támaszkodott a közelben, egy pohár kávéval a kezében engem figyelt.

– Hé, fiú – mordult rám Bull –, hogy fogod kiszedni azt a szemetet az aknasínek alól?

Még nagyon nagyszájú fiatal srác voltam, és így feleltem neki:

– Nem t’om, efem, erre még nem jöttem rá.

Bull egy nagyon nagy fedélzetmester volt a régi iskolából, és tudatta velem a válaszom miatti nemtetszését.

– Hát, jobb lesz, ha kurva hamar elkezdesz rájönni! – ordított rám.

Mivel nem voltam teljesen hülye, pattantam.

– Igenuram! – feleltem, miközben fogtam egy kefét és egy szemétlapátot, és a sínek alá bújtam. Kisöpörtem minden nyavalyás lemez, sarok és horony alját a sínek alatt, miközben Bull a korlátnak támaszkodott és engem figyelt minden percben.

Ez volt a megismerkedésem a fedélzeti részleggel. Ez csak az első leckém volt a jó hajófedélzeti tengerész életből. Kezdttem rájönni, hogy borzasztó sok haditengerész tananyagot hagytam ki, míg instruktorként voltam a zenekarban. Újabb lecke jött, amikor visszatértünk a kikötőbe arról az első útról.

Amikor először jöttünk be kikötni a tengeri bójánál, a részlegem a fedélzeten állt, készülve rögzíteni a hajót a bójához. Mivel matróz voltam, a részleg vezető másodosztályú felém fordult és azt mondta:

– Menj le az efem raktárába és hoz fel jó négy öl bandázsoló zsinórt.

Ekkorra tudtam, hogy egy öl hat láb volt, de mi a fene volt a bandázsoló zsinór? Odaértem az efem raktárához, ahol a kötélárut tárolták, és benéztem.

Mindenféle kötél, zsinór, kábel és sodrony volt a raktárban. Francba, melyik a bandázsoló? – gondoltam. Így vállalva a kockázatot, hogy rosszat viszek fel, három öl zsinórt vettem ki, amiről később megtudtam, hogy fehérzsinór volt. Tudtam, hogy a másodosztályú kis valamit akart, ezért is hívja a Haditengerészet zsinórnak, ami kisebb a kötélnél, és úgy gondoltam, blöffel megoldom.

Felmentem vissza és odaléptem a másodosztályúhoz.

– Nem találtam lent bandázsolót, efem. Ez jó lesz?

– Igen, jó – felelte, átvéve tőlem a zsinórt.

Ember, mekkora bajban lettem volna, ha bandázsoló lett volna a kezemben!

Amíg Bainbridge-ben voltam a zenekarban, főleg instruktorként, minden nagyon köpött fényes volt. Megtartottam ezt a büszke megjelenést még a fedélzeti részlegben szolgálva is. Miután néhány hete a hajón voltam, oda jött hozzám egy főkormányosmester, hogy más feladatokról beszéljen.

– Watson matróz – mondta –, észrevettem, hogy mindig elvágólagos, és tiszta, ápolta a megjelenése. Szeretne kormányosmester lenni?

Én persze azonnal ugrottam a lehetőségre, hogy lenyűgözzem ezt a főaltisztet a tudásommal a Haditengerészetéről.

– Mi a fene az a kormányosmester? – kérdeztem.

Ahelyett, hogy letépte volna a fejem és elrúgta volna a hajóról, a főaltiszt egyenes választ adott:

– Mi fent dolgozunk a hídon a tisztek mellett. Na, itt akar maradni lent és fedélzetet sikál meg festéket kapar mindig, vagy jön velem dolgozni?

– Tényleg nem értem – mondtam neki.

– Ha beosztatom hozzám két hétre, hogy lássa, mi megy odafent, és miről szól a munka, csukva fogja tartani a nagy száját és tesz egy próbát a kormányosmesterrel?

Egy pillanatra megokosodtam és egyszerűen igent mondtam. A főaltiszt beosztatott ideiglenes pótszolgálatra a kormányosmester bandába, és soha nem bántam meg. Persze, kivettük a részünket a sikálásból, de közel sem volt belőle annyi, mint amikor a fedélzeti bandában voltam. Mindezek mellett a kormányosmester szakbeosztás volt. Most már volt szakbeosztásom!

Egész jól mentek a dolgok egy ideig. Keményen tanultam a kormányosmester szakbeosztásomra, átmentem az írásbeli vizsgákon és harmadosztályú altiszt lettem. A Haditengerészet átvezényelt egy tengeri aknakutatóra, a USS *Detectorra*. Míg a *Detectorra* voltam vezényelve, Marlene körülbelül ugyanakkorra várta a gyerekünket, mint amikor körútra és aknakutató gyakorlatra készültünk indulni. Kértem, hogy hátramaradhassak, de a kérelmet elutasították. Eljött az anyám és velünk maradt, így Marlene nem volt egyedül, amikor megszületett a fiam, James Dennis Watson IV.

Amikor értesültem a hírről, fent voltam a hídon, mint minden jó kormányosmester. A szomszédom a bérházban egy haditengerész jelző volt, és láttam a mólón a hajómnak jelezni szemaforral. A szemaforban üzenetek továbbítására használt két integető zászló megszokott látvány volt a Haditengerészetben. De ez volt az első alkalom, hogy személyes szemaforüzeneget kaptam. A szemafor megtanulása és használata része volt egy kormányosmester feladatainak. A saját zászlóimat felvéve időben mentem ki a fedélzetre, hogy lássam a szomszédom jelzését:

– Hé, Apa.

– Mi ez az apa dolog? – jeleztem vissza.

– Milyen érzés apucinak lenni? – integetett.

– Nem tudom, miről beszélsz – jeleztem megint.

– Jim – integette –, egy háromezer-ötszáz grammos fiú apja vagy. Az anyád velük van, és mindketten jól vannak.

Majdnem leestem a hídról! Amikor a hajó végül kikötött, elintéztem hét nap szabadságot, taxit fogtam és hazasiettem látni az új fiamat. Jimmy csak hathetes volt és nagyon beteg lett múlt vasárnap, amikor otthon voltam. Apa nem volt otthon, hogy kórházba vigye a gyereket, és senki más nem tudott vezetni, nekem meg el kellett érnem a vonatot, hogy reggelre elérjem a hajómat. Táviratot küldtem a hajónak elmagyarázva a helyzetet és 24 órás rendkívüli hosszabbítást kértem, és a választ meg sem várva elindultam az orvosokhoz.

Jimmy rendbe jött, ami több volt, mint amit magamról elmondhattam. Amikor megérkeztem a hajómra, megtudtam, hogy nem is engedélyezték a hosszabbítást. Engedély nélküli távolmaradáson voltam 1958. május 8-tól. Csak röviddel korábban lettem harmadosztályú, és biztosra vettem, hogy a kapitányi kihallgatásomon lefokoznak. A kapitány felfüggesztett lefokozást és két hét hajófogságot adott. A büntetés nem lett volna olyan rossz, csak-hogy a kapitány azt mondta, a fogság napjai nem számítanak, amíg a hajó tengeren volt.

Éppen készültünk Észak-Európába indulni, és azon a körúton a kikötőben töltött időm zömében a hajó fedélzetén voltam. Ennyit arról, hogy világot látok a Haditengerészetben!

Míg a *Detectoron* voltam, elmondták, hogy ha meg akarom úszni a söprés és súrolás összes kézimunkáját, másodosztályúnak kell lennem. Ezért szét-tanultam az agyam, átmentem a vizsgán és megszereztem a rendfokozatot.

Amikor másodosztályú lettem, a Haditengerészet átvezényelt egy parti aknakutatóra, a *Frigate Birdre*. Nagyon keményen dolgoztam a szakbeosztásom jól megtanulásával, és kifizetődött. Zászlós kormányosmester lettem – vagyis a zászlóshajó első kormányosmestere. Most én voltam a hajócsoportunkban lévő összes többi kormányosmester vezetője, felelős a térképek összeállításáért és frissítéséért, a naplók vezetéséért, és néhány eljárásért, amiket az összes hajó követett a navigációhoz.

A felelőség miatt elvittek az osztály többi aknakutatójára, és bemutattak a többi kormányosmesternek. Én voltam a kötelékparancsnok kedvence, és maga mellett akart tartani.

Bő három éve voltam a Haditengerészetben és közeledett a tovább-szolgalat. Azt terveztem, hogy a Haditengerészetben maradok, de továbbra is be akartam lépni a UDT-be. Az évek alatt állandóan kérvényeztem a

UDTR³ kiképzést, de mindig elutasították. Maga a kötelékparancsnok, egy musztáng tiszt, aki megjárta a ranglétrát, akarta, hogy továbbszolgáljak. A kormányosmester kritikus szakbeosztás volt, és a Haditengerészet nem akart kiképzett embereket elveszteni.

A szolgálatban töltött időm alatt megtudtam ezt, és előnyökre akartam fordítani a helyzetet. A kötelékparancsok behívott a kabinjába, hogy a továbbszolgálatomról beszéljünk. Azt akarta, hogy szolgáljak tovább kormányosmesterként és maradjak vele. Azt mondtam neki, hogy nem azért léptem be a Haditengerészetbe, hogy kormányosmester legyek, hanem UDT ember akartam lenni. Azzal folytattam, hogy többször kérvényeztem a UDT kiképzést, de soha nem kaptam rá parancsot.

Felismertem, hogy jó alkupozícióban voltam, és úgy döntöttem, mindent megkockáztatok.

– Tudja mit, uram – mondtam –, ha elintézi nekem a UDT kiképzést, tovább fogok szolgálni.

– Áll az alku – mondta. – Továbbszolgálat.

– Nem, uram, én nem így akarok játszani. Ha tud előbb parancsot mutatni a UDT kiképzésre, akkor továbbszolgállok.

Ezúttal kicsit izzadtam, de megtanultam, hogy ha egyszer elkezdted, rossz ötlet meghátrálni. A kötelékparancsnok megköszönte, hogy eljöttem és távoztam az irodájából tűnődve, hogy most mi lesz.

Csak egy héttel később volt, hogy behívtak és megmutatták az új parancsot. „Továbbszolgálat esetén – szolt a parancs – jelentkezik a virginiai Little Creek Haditengerészeti Kétéltű Bázison Víz Alatti Romboló Csapat Kiegészítés kiképzésre.” Megcsináltam – békaember leszek! De nem ez volt a parancs vége. Így folytatódott: „Kiesés, feladás vagy a tanfolyam másmilyen elhagyása esetén azonnal szolgálatra jelentkezik a USS *Frigate Birdön*.”

A Haditengerészet nem tudta, de az utolsó rész volt a legjobb motiváció, amit kaphattam. Nem jelentkezhettem azonnal a UDTR kiképzésen, mert az osztály csak az év első napján indult. 1959. augusztus 7-én léptem be ismét és az osztálynál maradtam december végéig. A USS *Limpkin*re vezényeltek a kiképzésre jelentkezésem időpontjáig.

³ Underwater Demolition Team Replacement – Víz Alatti Romboló Csapat Kiegészítés

A UDTR kiképzés, mondták, az egyik legkeményebb kiképző munka volt az amerikai katonaságban. Hogy kemény volt, abban nem kételkedtem, de tudtam, ha másoknak sikerült, akkor én is képes lehettem rá. Az egyik fő tennivaló az volt, hogy sebességbe rakod a tested és üresbe az agyad. Jómagam úgy véltem, a nagy szám parkolópályára állítása sem lenne egy rossz ötlet.

Szabadidőmben még edzettem egy kicsit. Futottam és fekvőtámaszt, felülést és más csuklógyakorlatokat csináltam, de soha nem voltam komoly testépítő. A UDTR igazából nem annyira a dolgok fizikai végéről szólt, bár a fizikai tevékenység tűnt annak, ami körül minden forgott. Inkább bizonyos hozzáállásról szólt. Mindig tarthatsz kiképzést egy embernek, de ha nem rendelkezik a munkához szükséges szívvvel, akkor csak az idődet vesztegeted.

Keményen kellett dolgoznom, hogy ne rossz hozzáállással jelenjek meg a UDTR-on, és a Haditengerészet nem segített, az biztos. Az admin részleg az aknakutatón bent tartott a karácsonyi szabadságra. Azt mondták, mivel az iskolám már a sarkon volt, maradhatok és lehetőséget adhatok másoknak, hogy hazamenjenek karácsonyra. Persze – mintha sok szabadidő várna rám a kiképzés alatt!

De végül mégis megtörtént. 1959. december 28-án elhagytam a USS *Limpkint* a parancssal, hogy jelentkezzek december 31-én 08.00-kor a Haditengerészeti Kétéltű Iskola pékájánál Little Creekben UDTR iskolára, és soha nem néztem vissza.

HARMADIK FEJEZET

ÖNKÉNTÉSEK!

UDT Kiegészítés Kiképző Tanfolyamra (B.11) járt a Haditengerészeti Kétéltű Iskolába, Little Creek Haditengerészeti Kétéltű Bázis, Norfolk, Virginia. XXIII-as osztály, 16 hetes tanfolyam, árpilis 22-én avatták 14-ből 8-ként, végső jegy 91,70, megfelel 62,5.

Ez olvasható az 1960 első hónapjaival foglalkozó nyilvántartásomban. Ez a néhány sor foglalja össze életem legfontosabb és döntő tetteit.

Minden voltam, csak biztos nem, amikor kinyitottam a tatfedélzet ajtaját a UDTR iskolában. December volt, és hideg kint Virginiában, de esküszöm, a kezeim izzadtak, amikor beléptem. Nem tudtam, szóljak-e az asztalnál lévő embernek, vagy várjak, amíg meghallja a szívverésemet, olyan hangosan dübörgött a fülemben.

Először az admin részlegnél jelentkeztem a Kétéltű Iskolában, és elintéztem a papírmunkámat. Onnan elmentem jelentkezni a UDTR iskola rendészénél. A rendész Bernard Waddell volt, egyike az akkor a Csapatban lévő néhány feketének. Waddell csak kábé négy éve volt a UDT-ben, de már meglehetősen legenda volt.

Én 182 centi magas voltam és Waddell csak néhány centivel volt magasabb, de mégis azt éreztem, hogy fel kell néznem rá, pedig ült! Amikor átadtam neki a papírmunkámat, arra gondoltam: Ez egy nagyon nagy fekete.

Sok újonc jelentkezett és emberek voltak mindenhol, de egy ismerős arc sem. Waddell és emberei nagyon hatékonyak voltak a kezelésünkben. A kiképzésre jelentkezés még így is életem egyik legijesztőbb időszaka volt. Az a kis tevékenység, amit engedélyeztem magamnak, hogy körülnézzek a bázison, azt súgta, a UDTR kiképzés sokban hasonlított az újonckiképző

táborra, csak háromszor hosszabb volt és kábé ezerszer keményebb. Próbáltam nem túl sokat gondolkodni azon, hogy mi állt előttem, míg otthon voltam Marlene-vel.

Azon az első napon megkaptuk a beosztásunkat a félhenger alakú fémbarrakokban, az alapfelszerelésünket és egy elképzelést, hogy mi lesz ezután. Zöld gyapjú gyakorlóöltözetet kaptunk, nehéz „erdőjáró” bakancsot és vörösre festett, préselt rost sisakbélést a rástencilezett vezetéknevünkkel. Állandóan viselnünk kellett azt a sisakbélést, csak akkor véve le, amikor azt mondták, vagy épületben. A sisak levétele azt jelentette, hogy feladtad a programot. Fogalmam sem volt, mennyire meg lehetett utálni egy élettelen tárgyat. A bélés még jelzőként is működött, hogy kivetted a részed a tehercipeléséből. Az instruktorok ellenőrizték a sisak tetejét, hogy lássák, lekopott-e a festék, és cipelted-e a csónak súlyának egy részét, amit magunkkal vittünk – egy kiképzési jellegzetesség, amiről többet fogok mondani.

A fémbarrakok, amikben laktunk, régi építmények voltak a II. világháborúból durva fapadlóval és acélfalakkal. A zuhanyzó és a mosdó egy külön épületben volt, egy hideg sétára a tél derekán.

Amikor kijelölték a kunyhóinkat, az összes épület tele volt, tizenhat tanuló egy kunyhóra. Az idő múlásával az épületek fokozatosan ürültek, ahogy tanulók adták fel. Amikor egy épület túl üres lett – egy-két ember –, átköltöztek egy másik kunyhóba. A kunyhó, amit nekem jelöltek ki, a sor elején volt, az instruktoroké mellett. Ahogy az osztály kisebbedett, más tanulók költöztek, de az én csoportom ugyanabban a kunyhóban maradt. Az osztály 126 tanulóval indult. Az avatás idejére az egész osztály 18 embert számlált.

Az osztályban a tisztekkel és a legénységi állományú emberekkel hivatalosan ugyanúgy bántak, kivéve, hogy a tiszteket „uram”-nak hívták az instruktorok. A rangsor egyszerű volt – az instruktorok voltak felül, és az újoncok, tisztek és legénységi állományúak egyaránt, alul, általában a sárban. Az alapján, amit láttam, tisztnek lenni igazából hátrány volt a kiképzésen. Később megtudtam, hogy ez igaz volt – az instruktorok hajlamosak voltak sokkal jobban kitolni a tisztekkel, mint a legénységi állományú tanulókkal. Az ok egyszerű volt. Amikor egy tiszt később a Csapatokhoz – ahogy a UDT-t és később a SEAL-eket hívtuk – került, a vezetőd lehetett és harcban irányíthatott. Az életed szó szerint annak a tisztnek a kezében lehetett. Minden ember, aki átment a kiképzésen, biztos lehetett benne, hogy a tiszt, akit követett, szembenézett mindennel, amivel ő, és még egy kicsit többel. A

UDT-ben és a SEAL-eknél a tisztjeink sokkal nagyobb tiszteletet kaptak azért, amin átmentek a kiképzés alatt.

Első nap, kábé reggel fél hatkor PT⁴ egyenruhában sorakoztunk, erdőjáróban, zöld gyakorlóban és sisakban. A vezényszó, ami elhangzott az instruktoroktól, a vezényszó, ami érvényben maradt az avatás napjáig: „ELŐRE, FUTÓLÉPÉS!”

Mire a sorban az utolsó ember lefutott egy kilométert, az a 126 kezdő tanuló egy kilométerre nyúlt el. Több ideiglenes instruktor volt a Csapatoktól segíteni a nagyszámú tanuló kezelésében. De a létszám probléma gyorsan megszűnt.

A kiképzés nem volt olyan kimerítő, mint ahogy most tűnik, legalábbis kezdetben nem. Akkor egy kicsit fokozatosabban építettek fel. Csak kábé 10 percig futottunk, inkább lassú kocogásban, mint kemény futásban, aztán sétáltunk vagy három percig. És ez így ment valamelyes távolságig, futás, séta, aztán megint futás, minden nap tovább. Az első héten belül, ahogy formába kerültünk, többé nem sétáltunk, és a futások egy óráig vagy tovább tartottak. Fokozatosan kemény trappoló futások lettek nehéz erdőjáró bakancsban, meleg egyenruhában és pattogó sisakban. Nem is maradtak meg a futások könnyű terepen. Egy UDTR instruktor kedvenc futási felülete a homok, minél lazább, annál jobb.

A futás útvonala végül megállapodott kábé 8-10 kilométernél homokos tengerparton, ki és be a vízbe, néhány könnyen leküzdhető akadállyal. Az egyik különösen kedvelt hely a Szuribacsi-hegy volt, a legnagyobb homokdűne a 7-es parton, a Chesapeake-öböl partján, a puskalótér mögött. Ma a 7-es partot Normandia partnak hívják Little Creekben. A laza homokdűnére futás olyan szám, ami nem gyenge szívűeknek és nem is gyenge lábúaknak való. És gyenge lábak miatt soha nem kellett aggódnunk. A UDTR újoncok mindenhová futnak, futnak, FUTNAK!

Akkor nem kellett átmenned egy PT teszten, hogy bekerülj a kiképző programba, mint most. A második napunkon kezdve végeztettek velünk PT tesztet. Nem volt egy kitűzött szám, amit teljesítened kellett minden egyes gyakorlatban. Csinálnod kellett annyi fekvőtámaszt, amennyit tudtál, annyi felülést, amennyit tudtál, annyi húzózkodást, amennyit tudtál. És így to-

⁴ Physical Training – testnevelési foglalkozás

vább különféle gyakorlatokban. És az instruktorok tényleg hajtottak minket, hogy mindent beleadjunk.

Az összes ilyen gyakorlat eredményét rögzítették, felróták és rangsorolták. A 126 tanulónkból engem a 124-es számúként rangsoroltak. Mire az avatás végül elérkezett, a fizikailag legtöbbet javultként jegyezték. Szerintem az emelkedésem a rangsorban részben annak volt köszönhető, hogy távozott a programból sok tanuló, akit elém rangsoroltak.

Tekintet nélkül a formásra, vagy hogy hol végeztél az evolúciókban, az egyik instruktor újra és újra elmondta nekem, még ha utolsó is voltál minden alkalommal, amíg nem adtad fel és mentél tovább, elérhetél az avatásig és a Csapatokig. Minden gyakorlatot, feladatot, vagy akadályt evolúciónak hívtak. Ahogy teljesítettük őket, sokkal közelebb kerültünk a UDT emberré váláshoz.

Ez volt a répa, amit elém és a többi tanuló elé tartottak. Ha tényleg utolsóként végeztél minden evolúcióban, az instruktorok keményebben rajtad voltak és jobban meghajtottak. Szabad préda voltál, hogy irgalmatlanul zaklasanak. De amíg nem adtad fel, nem estél ki.

És zaklattak. Az instruktorok folyamatosan a seggükben voltak, hogy adjuk fel. *„TE OKÁDÉK! ADD FEL, TE OKÁDÉK! NEM FOG SIKERÜLNI – TELEFONFÜLKÉBEN FOGJUK AVATNI EZT AZ OSZTÁLYT!”* És majdnem megcsinálták.

Csak a kiképzés második napja volt, amikor az első srác feladta. Hamar követték mások. Nehéz volt megérteni, hogy ezek közül néhányan hogyan nem tudták, mibe vágtak bele. Átlagban 60 százalék azok aránya a UDT/SEAL kiképzésen, akik feladják. A mi osztályunkban ez az arány 86 százalék volt.

Kezdetben én csak azzal foglalkoztam, hogy átjuttassam magam a tanfolyamon. Ez sokat változott. Később, közvetlenül a Pokol Hét előtt, huszonötön, akik maradtunk, elég összetartóak voltunk és elkezdtünk csapatként dolgozni, ahogy kellett.

Nincs fizikai norma, hogy milyennek kell lennie egy UDT vagy SEAL embernek azon kívül, hogy átmegy a kiképzésen. Ha van egy általános fizikai típusa a személynek, aki avatásra kerül, az átlagos felépítésű, közepes magasságú és súlyú srác, aki egyszerűen nem fogja feladni. Nem számít, mibe kerül, ez a srác csak megy tovább, amíg nem teljesíti a célt.

Az osztályunkban volt ez a vézna srác, Heinz, aki minden nap végén a tükör előtt állt a mosdóban, megfeszítette minden izmát, ami volt, a sajtókat, és azt mondta: „A nagy szőrös szarházi elment, de én még itt vagyok!” Ezt csinálta 16 hétig. A képe ma az irodámban van a keleti parti 23-as osztály többi avatottjával.

Azt hiszem, most itt az idő, hogy eláruljam a titkot, amit évekig őriztem. Néhányan gyanították. Igen, könnyű osztályom volt. Nem mentünk át a Halálcsapdán, egy igen hírhedt akadályon, amellyel a leendő békaemberek szembe néztek a Pokol Héten. Megpróbálsz átkelni egy tó fölött 5 méterre kifüggesztett két kötélén, miközben robbanások sárral szórnak be és instruktorok mozgatják a köteleket. Soha senki nem jutott át a Halálcsapdán. De amikor én voltam kiképzésen, éppen javították.

A Halálcsapda helyett az osztályomnak a Világkörüli kellett csinálnia. És mielőtt megjegyzéseket hallanék más UDTR avatottaktól igen, nektek is volt a Világkörüli, csak az én osztályomnak kétszer kellett megcsinálni! Személy szerint én szívesebben vettem volna a Halálcsapdát.

Eddig a pontig az összes szokásos gyakorlatot végeztük a UDT kiképzésen. Ma a kiképzésen vannak rönkgyakorlatok. A tanulók gyakorlatokat végeznek egy nagy sürgönypózna darabbal amellelt, hogy csónakgyakorlatokat is végeznek. Mi nem csináltunk rönk PT-t, de az instruktorok gumicsónakokkal pótolták.

Ha gyűlöltük azokat a vörös sisakokat, akkor megvetettük az IBS⁵-t. Az osztályunk már vitte az IBS-t mindenhova, ahova ment. Futottunk vele a fejünk tetején, néha egy instruktor pattogott benne, csak szórakozásból. Fekvőtámaszt csináltunk a csónak oldalára feltett lábakkal, és karhajlításokat a kezünkben tartva. Az IBS 3,5 méter hosszú és 1,8 széles, és kábé 130 kilót nyom. És utáltuk minden grammját.

Az instruktorok azt akarták, hogy az osztályunk csináljon egy hagyományos Világkörüli Little Creekben, és még egyet, amikor Puerto Ricóba mentünk. Amit az instruktorok akartak, általában megkapták, úgyhogy elindultunk.

A Világkörüli egy betervezett feladat, amit minden 7 fős csónaklegénységnek az IBL⁶-ével kellett teljesítenie. Az IBL több mint 4 méter hosszú és

⁵ Inflatable Boat, Small – felfújható csónak, kicsi

⁶ Inflatable Boat, Large – felfújható csónak, nagy

csaknem 2,5 méter széles, és 180 kilót nyom, csak egy kis extra a csónaklegénységnek. A csónak mellett kaptunk egy térképvázlatot az útvonalról, amit követnünk kellett. Az egyenruha gyakorló volt, erdőjáró bakancs, sisak és nehéz kapokszőr mentőmellény, amit a felfújható UDT mellény fölött viseltél. A kapokszőr mellény 3 kilót nyomott szárazon és kábé 13 kilót vízesen, amely állapotban legtöbbször volt. És mindezek tetejébe ott volt az IBL. Iszonyú teher hét embernek normális viszonyok között, és a viszonyok nem voltak éppen normálisak.

Ehhez a Világkörüli evolúcióhoz át kellett vinnünk az IBL-eket több száz méter mocsáron és iszapon, húzva, cipelve vagy evezve, ahogy a szükség hozta, mindig védve a csónakunkat a károsodástól, és út közben bejelentkeznünk az instruktorok által állított ellenőrzőpontokon.

A mocsár és az iszapos árapálysík után át kellett kelniünk egy hullámtörő gáton, ami egy csatorna bejáratát határolta a Chesapeake-öbölben. A hullámtörő egy kőhányás volt, lényegében jókora kövek nagy kupaca, amit állandóan tengervíz öntözött nagyon csúszósra, és nehéz volt átkelni rajta. Az egyik fal után át kellett evezniünk a csatornán, majd átkelniünk a másik ugyanolyan hullámtörőn. Ezután nyílt víz egy hosszú szakaszán eveztünk a csónakokkal az öböl mentén, tereptárgyakkal tájékozódva, amiket alig láttunk a sötétben. Aztán megint szárazföldön voltunk és mentünk tovább, végig akadályokon, szögesdróton, iszapos árapálysíkságon, nyílt árkokon és csatornákon keresztül, aztán az utolsó ellenőrzőponthoz.

Egy instruktor volt a Szuribacsi-hegy tetején, azon a nagy homokdűnén, a 7-es parton, hogy ellenőrizzen minket ezen az utolsó akadályon. A laza homok miatt a Szuribacsi-hegy túl puha volt, hogy felkússzunk az IBL-t vonszolva, és túl meredek, hogy felgyalogoljunk az IBL-t a fejünkön cipelve. Afféle félig kúszó járással kellett leküzdened a homokot, az IBL-lel a fejedben. Ha nem működtek együtt és dolgoztatok csapatként, a csónaklegénység nem tudta teljesíteni a tanfolyamot. Ha sikerült győznötök, első legénységként teljesíteni az evolúciót, akkor elvileg „jutalmat” kaptatok, plusz 30 perc alvást. Nem ismertem senkit az osztályunkból, aki tényleg megkapta azt az áldott plusz alvást.

Az instruktoraink érdekes srácok bandája volt. Közöttük volt Shelby Jones, Kövér Patkány Sutherland, John Parrish és Henry Spiegle. Parrish-t és Spiegle-t láttam már, bár ezt nem tudtam. Mindketten szerepeltek a *The Frogmen*ben. Amikor a UDT segítette elkészíteni a filmet még az 1950-es

évek elején, John Parrish egy japán bűvárt játszott, aki megtámadta Richard Widmark karakterét a víz alatt. Henry Spiegle volt Richard Widmark dublőrje a film legtöbb víz alatti jelenetében. Igazából Spiegle volt az, aki Parrish-sel küzdött a nagy víz alatti harcban a film vége felé. Ezek voltak azok az emberek, akik kiképeztek minket, és mind azt akarták, hogy képesek legyünk csalni. Ez volt a játék neve – szegd meg a szabályokat és alakítsd neked kedvezően a helyzetet, de ne kapjanak rajta!

Reggel három órakor áteveztünk a Chesapeake egy részén. Mind elég jó hangulatban voltunk, és énekeltünk, miközben evezünk az IBL-ben. Ez azt mondta az instruktoroknak, hogy ittunk. Tudták, hogy szeszeltünk, de nem találták a csónakban. És ettől büszkéek voltak ránk. Nem kellett hozzá sok, de nem tudták megtalálni; becsempésztük és eldugtuk.

Szinte az összes csónaklegénység megpróbált szeszt csempészni az evolúcióra. Az instruktorok tudták ezt, és szinte mindig megtalálták, amikor ott volt. Még Waddell is átkutatta a cuccunkat és üres kézzel végezte. Az instruktorok csoportként vizsgálták át a csónakunkat, míg mi csak álltunk ott a kapokszőr mellényünk alatt viselt felfújható gumi UDT mellénnyel.

A UDT mellény nagyon hasznos, részben azért, mert plusz lebegőképességet ad, miközben kevés helyet foglal. Szükség szerint felfújható szájjal egy inflátorcsövön keresztül, valamint egy széndioxid patronnal. Folyadékot lehet önteni bele az inflátorcsövön keresztül, ha egy papírdarabból készített kis tölcserő használasz. Azt a folyadékot később ki lehet szívni ugyanazon a csövön. Az instruktorok sosem találták meg a piát, és folytattuk a Világkörülít.

Igen, volt piánk, de nem mindenki ivott. A legjobb UDT és SEAL operátorok közül, akiket ismertem, néhányan soha nem ittak alkoholt, soha nem nyúltak cigarettához, soha nem káromkodtak. Egy későbbi barátom, Gene Tinnin, az egyik legjobb SEAL, akit ismertem, ilyen volt. Nem a káromkodás, ivás és dohányzás tesz valakit férfivá, és a UDTR kiképzés megmutatta ezt nekünk.

Némelyik instruktor tényleg kőkemény hajcsár volt, a határig és azon túlra űzve minket. Más instruktorok az „újoncbarátok” voltak, és átsegítettek srácokat nehéz részekben és a helyes útra terelték őket. Olyasmi volt ez, mint a jó zsarú/rossz zsarú rutin, amit moziban és a tévében mutatnak, és az újoncnak nem sok barátjuk volt, esetleg egy-kettő osztályonként. A rendszer

célja a kiképzésen avatásra kerülő emberek számának növelése volt a végtermék minőségének csorbítása nélkül.

Bernie Waddell volt az egyik kőkemény instruktorunk, és átkozottul jó. Waddell volt minden instruktor rendésze. Waddell PT-t és az akadálypályát csináltatta velünk, de úszást nem tartott nekünk. Tudtam, hogy akkor Waddell és egy másik instruktor, Bill Goines voltak csak feketék a UDT-21-ben. Waddell nem úsztatott minket, de lefuttatta a lábunkat PT-n és az akadálypályán.

Három fekete tanuló volt az osztályomban, amikor elkezdtek. Egy jutott el az avatásig, Thomas. A másik rögtön feladta, míg a harmadik úgy gondolta, volt egy megoldása, amikor a munkája kezdett gyengülni. Odament Waddellhez és dumálni kezdett neki a testvérekről, és hogy vigyázniuk kellett egymásra velünk, többiekkel szemben. Ez nagy hiba volt. A srácok, akik feladták és elmentek előző nap, hallhatták, hogyan olvasott be Waddell ennek az embernek.

– *HAYER* – harsogta Waddell –, *NEM VAGYOK A TESTVÉRED, AMÍG NEM JÖSSZ A UDT-HEZ, ÉS KI FOGLAK HAJÍTANI INNEN!*

Az ember feladta, mielőtt a napnak vége volt. Mind úgy gondoltunk, nagyon jó ötlet lenne nem felbőszíteni Waddellt, főleg most, hogy láttuk a különbséget a normális kiabálása, és a között, ami akkor történt, amikor tényleg dühös volt.

Waddell volt az, aki megismertetett minket a UDTR kiképzés egyik jól ismert részével, az akadálypályával. Az akadálypályánk huszonhat elem sorozata volt, egyik sem könnyű. A legkönnyebb a megemelt rönkök cikcakkos vonala volt, amin át kellett futnod, a Rönkjárás. Három rönk volt, mind magasabb az előzőnél, és a rönkök vége fákhöz volt rögzítve. Nem léphettél át egyik rönkről a másikra – túl magas volt, és útban volt a fa. Ugranod kellett, és megtartanod az egyensúlyodat, hogy leküzd az akadályt.

Voltak egyéb mókás dolgok a pályán, hogy elfoglaltan és vidáman tartsanak minket. A Magas Háló, egy rakományháló egyenesen fel 15 méterre; felmáztál az egyik oldalon és le a másikon. A Hasrabló, mellmagasságú rönkök sorozata, be kellett ugranod, a hasadon, és alatta és fölötté kígyóznod. És a Falmászó, egy fafal, amin fel kellett lépkedned egy lelógó kötelet használva, és átmásznod. Sosem tudtam rendesen megcsinálni a Falmászót; mindig a kötélnek kellett felmásznom.

Az az akadály, ami mindig idegesített, a Csúszda az életért volt. Ez egy magas fatorony volt, amelynek egyik oldaláról két kötélt vezetett lefelé. A kötelek alatt hosszú tó volt mély, iszapos vízzel. Az volt a cél, hogy felmászol a kötéltre, ami kábé 30 fokosan lejtett, és lecsúsztal a földre a kötéltetején hasalva.

Sosem szerettem a magas helyeket. Nagyon szar volt felmászni arra a víz fölött 15 méterre lógó kötéltre, de megcsináltam. Nagyon gyorsan megtanultuk, hogy a szemedet arra a kötéltre kellett tapasztanod, miközben lecsúsztal. Ha lenéztél jobbra vagy balra, elveszítetted az egyensúlyodat és leestél a vízbe.

Amikor először megismerkedtünk az akadálypályával, 45 percig tartott átjutnom rajta. Az avatáshoz 15 perc alatt kellett teljesítened a pályát. Az utolsó végrehajtásomkor kevéssel 12 perc alatt csináltam meg.

A kiképzés első teljes hetei nehezek voltak, és úgy értem, fizikai értelemben nehezek. Nagyon kevés tantermi kiképzés volt; nem vesztegették az időt olyasvalaki tanításával, aki nem tudta hozni a szintet, amikor tényleg számított. Előálltak egy igazi megfektetéssel PT formájában, amit az instruktorok büntetésként használtak. A „cirkusz”-t bármelyik instruktor kioszthatta, aki úgy vélte, rászolgáltunk egyre.

A cirkusz egyszerűen döglesztő PT volt. Csuklógyakorlatokat csináltunk, amíg szó szerint összeestünk a kimerültségtől. Eljutottál arra a pontra, ahol nem tudtál többet csinálni – az ökölvívásban ezt technikai kiütésnek hívnák. Egy változatként dönthettek úgy, hogy a hullámverés zónájában tartanak nekünk cirkuszt. A hullámverés zónája a partnak az az aktív területe, ahol a hullámok megtörnek a parton és a peches újoncon, aki éppen fekvőtámaszt végez.

Míg az osztály még nagy volt, próbáltam a csoport közepén maradni, amikor futottunk vagy PT-t csináltunk. Az instruktorok zaklattak minket, de a zaklatás a csoportra irányult, és nem személyekre. Ahogy az osztály kisebb lett, mindenki egyéni figyelmet kapott az instruktoroktól.

Amikor az osztályunk kicsi lett, nem volt a csoportnak közepe, és megkaptam a figyelem engem illető részét. A két instruktor, aki különleges figyelmet szentelt nekem, Dave Casey és Jim Tipton volt. Dave Casey szintén kormányosmester volt, és az álláspontja velem kapcsolatban az volt, hogy nem akar több kormányos mestert a UDT-be, és el fog kergetni.

– *WATSON* – kiáltott rám Casey. – *ALACSONYABBAN VAN, MINT A BÁLNASZAR, ÉS A BÁLANSZAR A TENGER FENEKÉN VAN. NEM FOGJA MEGCSINÁLNI – SZEMÉLYES CÉLOMMÁ TESZEM, HOGY ELHAJT-SAM INNEN.*

Jim Tipton ugyanígy volt, csak egy kicsit más indítatással. Tipton másodosztályú torpedós volt, és nem akart több másodosztályút a Csapatokba. Nagyon rám szállt. Amikor fekvőtámaszt csináltam, Tipton lehajolt és a képembe kiáltott.

– *ADJA FEL, OKÁDÉK!* – ordította Tipton. – *NEM FOG SIKERÜLNI! ADJA FEL, OKÁDÉK, MAGA HASZONTALAN SZARKUPAC! ADJA FEL!*

Tip, ahogy később hívtam, az egyik nagyon közeli barátom lett és társ pallótulajdonos a Kettes SEAL Csapatnál. A Haditengerészet hagyománya szerint a pallótulajdonosok mind tagjai egy hajónak vagy egységnek, az eredeti legénység a szolgálatba állításának napján. Azt mondják, mind tulajdonosai egy pallónak a hajó testéből, és általában nagyon szorosan összetartó csoport. De amíg instrktor volt, Tip úgy tett, mintha össze akart volna törni és lehúzni a vécén.

Az instrktorok napi huszonhat órában emlékeztettek mindünket a helyünkre a világukban, állandóan különféle haltrágyákhoz vonatkoztatva. Ez jóval a Pokol Hét előtt kezdődött és egészen a kiképzés végéig folytatódott.

Mivel az osztálynak Puerto Ricóra kellett mennie a további kiképzéshez, köztük a Pokol Héthez, az instrktorok úgy érezték, nem hagyhattunk ki egy kis mulatságot Little Creekben. Hogy megfelelő módon küldjenek utunkra minket, tartottak nekünk egy Világkörüli bulit. De végül eljött a nap és elmentünk.

Február első hetében az egész osztály, mind a huszonvalahányan elmentünk a Puerto Ricó-i Rooseveltt Roads-ra, nyolc kiképzési hétre. A miénk volt az első osztály, ami Puerto Ricóra ment a kiképzésnek ebben a szakaszában. A USS *Plymouth Rock*kal (LSD-29) keltünk útra február 6-án.

A *Rock* fedélzetén, a háromnapos úton Rooseveltt Roads-ra, mást sem csináltak, mint PT-vel gyötörtek minket – némileg szünetként számunkra, hajó fedélzetén nem lehet homokon futni. Kaptunk egy kis tantermi oktatást, és olyasmiről, amit ma nem sokat tanítanak, a Csapatok történelméről. Tanultunk Kauffman tengernagyról, a UDT-k atyjáról, aki partra küldte az

NCDU⁷-kat Normandiában. Később a név UDT-re változott. Ezt a történelmet tanították nekünk, amikor elhajóztunk Fort Pierce mellett, ahol minden elkezdődött a II. világháborúban, és ahol ma a UDT/SEAL Múzeum áll.

Puerto Ricóra érkezésünk első napjától elkülönítve tartottak minket a bázis többi részétől. Volt saját kis barakk komplexumunk egy domb tetején, egy úszómedencével az épület mögött. Mindez a bázis többi részétől távol volt, az egyik kifutópályánál.

Rögtön gyötörni kezdtek minket állandó PT-vel, cirkuszokkal, futással és IBS gyakorlatokkal. Nem minden instruktor bánt ugyanúgy velünk állandóan. Hamar észrevettük, hogy ha Tipton vagy Shelby kiment előző este, másnap nem volt olyan kemény. Például ha Tipton kint ivott előző este, nem igazán akart futni. Mivel futnunk kellett, Tipton csak állt középen, és mi köröket futottunk körülötte.

Néhányan jobban bírják a hőséget, mint mások. Vannak, akik a hideget kezelik jobban. Ez attól függ, melyiket szereted jobban, tikkadozni a hőségben, vagy ha lefagy a tököd. Az osztályunknak mindkettő volt. A teljes Pokol Héten a Puerto Ricó-i forráságban vettük.

Tényleg izzadt a tököd a Pokol Héten. Néhányan a srácok közül a hőkimerülés áldozataul estek, és azt hiszem, én voltam az egyikük. Nem emlékszem ájulásra, de azt mondták, elájultam. Egyik éjjel a Pokol Hét alatt befejeztünk egy hosszú futást és felfelé tartottunk a dombon a barakkjainkhoz közeledve. Volt egy árok az út és a barakkjaink előtt lévő füves gyakorlótér között. Amikor balra kanyarodtunk, hogy a barakkokhoz menjünk, én egyenesen belefutottam az árokba.

A következő emlékem az volt, hogy magamhoz térve Tipton és a szanitéc dolgozott fölöttem. Automatán lehettem, mert nem emlékszem, hogy belefutottam az árokba. Tipton persze ugyanolyan aggodalommal kezelte, amit az instruktorok a jóllétünk iránt egyformán mutattak.

– *FEL FOGJA ADNI, WATSON. MEGMONDTAM, HOGY NEM FOG SIKERÜLNI, MAGA HASZONTALAN SZARKUPAC.*

Ezalatt szakértően ellátott a hőkimerülés miatt, megelőzve, hogy életveszélyessé váljon.

Talpra ugorva – vagy legalábbis szerintem talpra álltam – felkiáltottam:

– Gyerünk!

⁷ Naval Combat Demolition Unit – Haditengerészeti Harci Romboló Egység

– *MAGA NEM CSAK HASZONTALAN SZARKUPAC, MAGA A LEGOS-
TOBÁBB ÚJONC A HADITENGERÉSZETBEN. UGYAN, WATSON. CSAK
ANNYIT KELL TENNIE, HOGY FELADJA, ÉS NEM KELL TÖBBET EZT
CSINÁLNI. ÚGY SEM FOG SIKERÜLNI.*

– Nem, nem, gyerünk, készen állok még többre – recsegtem olyan hango-
san, amennyire csak tudtam. Tipton végül engedett és az osztály ment to-
vább.

A Pokol Hét alatt szinte mindenhova vittük magunkkal az IBL-ünket. A
hegyes kis fejünk búbján pattogva ott volt az a nyomorult gumicsónak, a
vörös sisakunkra lesújtva.

Kövér Patkány Sutherland, aki újoncbarátunkként ténykedett, volt az, aki
a csapat szempontot sulykolta belénk a Pokol Hetünk alatt. A csónaklegény-
ségek hét főből álltak, de amikor egy ember feladta, az instruktorok nem
szervezték azonnal újra a legénységeket egyenlővé. Volt, hogy csak három-
négy srác kínlódott a csónakjával.

Amikor ez történt, az újoncbarát beszélt annak az embernek, aki a feladás
határán volt, és mondta neki:

– Gyerünk, tartson ki. Egy csapat része, nem akarja hagyni, hogy a társai
egymaguk cipeljék ezt a csónakot, ugye?

Néha csak ez a néhány biztató szó tovább tudott vinni egy embert.

Persze az instruktoroknak arra is voltak módszereik, hogy visszafogjanak
egy legénységet, ha szerintük túlságosan megelőzte a falkát. Egy instruktor
felugrott a csónakba, amit cipeltetek, és ugrált, néha csónakból csónakba. És
nehogy leejtsd azt az instruktort – megnyílna a föld és elnyelne egészben,
vagy legalábbis azt szeretnéd.

Az alváshiány és az állandó feszültség vámot szedett rajtunk. A srácok
közül sokan automatára váltottak némelyik hosszú futáson és úszáson. Az
automata az, ahol nem akarsz feladni, de nem úgy tűnik, hogy képes vagy
folytatni. Lepakcsolsz mindent azon kívül, ami az izmok tovább működésé-
hez kell, és szó szerint lábon elalszol.

Az egyik, amit gyorsan megtanultál, az volt, hogy ne nézz túl messze elő-
re, és ne gondolkodj azon, hogy kapni fogsz-e egy kis alvást. Inkább csak a
kéznél lévő feladatra figyeltél és annak az egy feladatnak a végrehajtására
koncentráltál. Néha segített mondogatni magadban: „Ha letudom ezt az evo-
lúciót, talán az instruktorok adnak nekünk egy kis időt pihenni.” Nem gyak-
ran kaptunk szünetet, de ha hagytad, hogy ez megérintsen, akkor véged volt.

Egyik gyakorlat azonnal követte a másikat, legyen az futás, gumicsónak gyakorlat vagy cirkusz. Csak az járt a fejedben, hogy juss túl ezen az evolúción, és talán jutalmat kapsz. Mindig volt jutalom a jó munkáért és büntetés a rossz munkáért.

A Pokol Hét alatt előálltak néhány medence evolúcióval, ami páratlan a UDT-ben. Leraktak egy vödör követ a medence mélyebb végén a fenékre. Az újoncoknak le kellett úszniuk a vödörhöz és elvinni a medence másik végére. Az evolúció teljesítésének egyetlen módja az volt, hogy felvetted a vödröt és elgyalogoltál a fenéken a medence másik végére.

Másik medence játék volt a medence hosszában úszni egy üres vödröt tartva a kezeidben. Ha szorosan a seggedhez húztad a vödröt, elzárhattad a száját és aztán csak elkallóztál vagy békáztál a medence végéig. A felsőkar ereje sem volt figyelmen kívül hagyva. Az instruktorok vastag törülközőket kötöttek az úszó csuklóira és beküldték a medencébe. A karokra kötött, vízzel teleszívott törülközővel úszás nem olyan, amit bárki kihagy, aki tényleg szereti kínozni magát.

A lélegzet-visszatartás megint olyan dolog volt, amit óvatosan építettek fel az instruktorok. A normális evolúció az volt, hogy leúszad a medence hosszát oda és vissza a víz alatt, felszínre jövetel nélkül. Ha a felszínre mentél, vissza kellett menned a távolság feléhez, amit már megtettél, és újra kezdened. Ennek a játéknak a megnyeréséhez lent kellett maradnod és szinte szétrobbantanod a tüdődet, de nem menve a felszínre. Nem sikerült, amikor először próbáltam, de gyorsan jobb lettem.

Eltökéltem, hogy megcsinálom. A gondolataim mélyén ott ültek a szavak a UDTR parancsomból. „Szolgálatra jelentkezik a USS *Frigate Bird*ön.” Nem fogom feladni. Meg kell ölniük, hogy feladassák velem. És nem ölhetnek meg – az szabályellenes, nem?

Bill Brumuller egy UDT ember volt ideiglenes pótszolgálaton St. Tomasról, ahol a UDT-21 volt. Egy újabb UDT ember, aki tényleg lenyűgözött. Ha át tudok menni ezen az egész kiképzésen, olyan emberekkel dolgozhatok, mint Brumuller, Tipton és Tinnin. Később ezek az emberek mind közeli barátaim lettek, Tip és Bill mindketten társ pallótulajdonosok a Kettes Csapatnál. De előbb be kellett fejeznem a kiképzést és még volt egy nap hátra a Pokol Hétből.

Az utolsó napunk a Pokol Hétből a So Solly Day volt a Piñeros-szigeten, Puerto Rico keleti csücskénél. A Piñeros egy kis földdarab, amit ha lerob-

bantanának a térképről, senki nem venne észre, és az instruktoraink megpróbálták lerobbantatni, velünk együtt. A hullámverésben és homokon kúszatás, miközben robbanások rázzák a földet körülöttem, a UDT módszer megkérdezi: „Milyen nagyon akarsz békaember lenni?” Kevés alvással és maximális erőfeszítéssel töltött hét után a So Solly Day olyan közel visz a harc zűrzavarához, zajához és iszonyatához, amennyire a békeidős Haditengerészet megoldhatja.

Hadd mondjam el, piszkos, kimerült, ázott, homokkal borított tengerészek nagyon büszke csoportja áll még a Pokol Hét végén. Sok kiképzés van még hátra, de az instruktorok egy kicsit mintha tisztelnék az újoncokat.

Az úszás természetesen nagy részét teszi ki a kiképzésnek. Az egyszerű, csak néhány száz méteres medence úszásoktól indulva Little Creekben, az úszások fokozatosan hosszabbodnak és nehezednek.

Amikor teljesítettünk egy 1,6 kilométeres úszást, megjutalmaztak minket az első pár uszonyunkkal. Az akkoriban használt uszony a „kacsaláb” nevű kemény, merev gumi modell volt, és a Voit Sporting Goods gyártotta. Az uszonytól szinte mindig begörcsölt a rüsztyd, amíg meg nem szoktad.

A Puerto Ricó-i medencében ismerkedtünk meg először az arcmaszkkal. Az instruktorok rongyosra futtattak minket, de mindig gondosan ügyeltek a biztonságra. Amikor azt tanultuk, hogyan tisztítsuk meg a maszkot a víz alatt, az instruktorok először félig töltették meg velünk a maszkot vízzel, aztán folytattuk az úszást. Az volt az elgondolás a gyakorlat mögött, hogy megtanítsanak minket csak a számon keresztül lélegezni úszáskor. Így később, amikor búvárkészüléket használunk, és elveszítjük a maszkot, folytatni tudjuk az úszást és végre tudjuk hajtani a feladatot.

Többünknek volt problémája a félig teli arcmaszok használatával és saját módszerünk volt az extra gyakorláshoz. Este magunkkal vittük az arcmaszunkat a zuhanyzóba. Megtöltöttük a maszkunkat vízzel és maszkban zuhanyoztunk. Bob Stameynek meg nekem volt a legtöbb bajunk a maszkkal, és végül sok zuhanyt vettünk.

Valamiért Bob Stameyt felmentették egészségügyi okokból, de visszajött a következő osztályba és elvégezte. Néha, ha az instruktorok úgy érezték, egy ember igazolt okból nem fejezte be, és az az ember megérte, akkor megengedték, hogy egy későbbi osztállyal újra megpróbálja. Az, akit az osztályom dicséreteseként avattak, kiesett egy korábbi osztályból. Bill Daugherty volt a neve.

Minden nap a vízben voltunk. Amint az 1,6 kilométeres úszásunkat teljesítettük és megvolt az uszonyunk, nyíltvízi úszás volt az óceánban. Az utolsó minősítő úszásunk a Vieques-szigettől volt Puerto Ricóig, kábé 16 kilométeres távolság. Az áramlatok, hullámok és más tényezők valójában sokkal hosszabbá teszik ezt az úszást, mint amilyennek térképen tűnik. Vízben voltunk, folyamatosan úszva tizennégy óráig.

Az áramlatok voltak az igazi gyilkosok ezen az úszáson. Egy ponton az úszótársam, Heinz meg én a tengerfenéknek ugyanarra a részére néztünk le másfél óráig. Keményen kellett úsznunk, csak hogy tartsuk magunkat, de végül teljesítettük az evolúciót.

Nehéz helyzetek, mint az áramlat azon a minősítő úszáson, mindenkivel történnek a kiképzésen. És az, hogy a személy elvégezte a kiképzést, azt mondja az összes embernek, aki vele szolgál, hogy akár a legjobb mindenben, akár nem, mindenre kapható. Egy példa Bernard Waddell. UDT operátorok megjegyezték, hogy Waddell nem tudott úszni, és talán ez igaz volt, mások úszóképességeihez hasonlítva a Csapatokban. De Waddell teljesítette azt a minősítő úszást, és ezért tanúsíthatom, hogy tud úszni.

Van egy tényleg magas pont a kiképzésen szinte mindenki számára, aki átmegy a UDTR-en. Számomra ez Roost Roads-on történt, a dobás és kiemelés közben. Mi voltunk az utolsó UDTR osztály, amely használta a régi LCPR⁸-eket a II. világháborúból. Az LCPR a régi Higgins-csónak, a kis orrámpával és a két elülső géppuskaállással. Ezek voltak a *The Frogmen* filmben mutatott hajók, és amennyire tudom, a mieink voltak azok, amiket a filmben használtak.

A dobás és kiemelés a legrégebbi UDT technika emberek gyors vízberakására és felszedésére. Egy IBS-t rögzítenek az LCPR parttal ellentétes oldalához. Az emberek bemennek az IBS-be, vagy egyesével, vagy párosával, és az irányító jelére a vízbe gurulnak, miközben a hajó tartja a sebességét. Romboló úszásokkor egy másik ember a hajó tatjáról romboló csomagokat dob ki a part felőli oldalon, ahogy az emberek vízbe érnek.

Miután a csapat végrehajtja a feladatát, az emberek felsorakoznak a találkozási ponton, egyenlő távolságra egymástól. Ahogy az LCPR a felszedő futamát végzi, minden ember feltartja a bal kezét, amikor a hajó közeledik hozzá. Az IBS közepén egy hurkos ember ül a külső oldalon, és megtá-

⁸ Landing Craft, Personnel, Ramped – partraszállító naszád, élőerő, rámpás

maszkodik az ülésben, egy nyolcas alakú hurokkal a kezében. A hurkos ember beakasztja a nyolcas alakú hurkot minden úszó feltartott karjába. Ahogy a hurok eltalálja az úszó karját, az úszó beszorítja, és a hurkos ember behúzza az IBS-be. Az úszó az IBS-ből átmászik az LCPR-be, hogy helyet csináljon a következő kiemelésnek.

Ennek a folyamatnak a leírásához igazából több idő kell, mint a végrehajtásához, és igazi csúcs ezt végrehajtani. Mindenkinél van egy pont a kiképzésen, ahol személy szerint azt érzi, megcsinálta, és az enyém a dobás és kiemelés volt.

Vieques partja előtt voltunk először csinálva dobás és kiemelést. Nem járt igazából semmi úszással – az instruktorok csak azt akarták, hogy tapossuk a vizet, amíg jönnek és felszednek minket. Mindig emlékezni fogok arra az első alkalomra, amikor legurultam a vízbe arról a száguldó csónokról, és arra gondoltam: Ez az.

Aztán az LCPR megfordult és a felszedő futamát végezte. Az a hurok eltalálta a karomat és kirántottak a vízből, és mire feleszméltem, a gumicsónakban voltam, az LCPR-be igyekezve. Ez a gondolat ment át a fejemben: Most már békaember vagyok – megcsináltam. Ez a hollywoodi békaember, legurulva egy száguldó csónakból és aztán kirántva a vízből. Richard Widmark, lejárt az idő.

Még sok kiképzés volt hátra, de a hozzáállásom egy kicsit más volt. Az egyik instruktor gondoskodott róla, hogy kifogjon egy kis szelet a vitorlából, mielőtt túl elteltem volna magammal.

A visszaúton voltunk valami dobás és kiemelés gyakorlatról Vieques előtt, és a tenger kezdett igen hullámos lenni. Úton voltunk vissza a régi szárazdokkba, ahol az LCPR-eket tartották. Az LCPR-nek a lapos fenéke nagyon durvává tette az utat emelkedő tengeren. Gene Tinnin volt az LCPR-ben utazó egyik instruktorunk aznap. Nem emlékszem, hallottam-e valaha Gene-t átkozódni vagy káromkodni, de nagyon tudta tudatni a véleményét, főleg egy újonccal.

A hajó elkapott egy igen kemény hullámot, és a vízi járműben mindenki megbillent. Láttam, hogy Tinnin keményen a fedélzetre dőlt és nekivágódott egy rekeszfalnak. Gondolkodás nélkül azonnal elkaptam a karját és felrántottam, mielőtt összetörné magát. Miközben talpra húztam, megkérdeztem:

– Jól vagy, haver?

Gene begurult, amikor ezt mondtam.

– Ne szólítson még egyszer havernak, бүдös ұјonc! – kiáltotta Gene. – Nem fog eljutni a Csapatokig, és *csak* akkor szólíthat havernak, ha egyszer belép a UDT-21 ajtaján.

Elkönyveltem ezt a kijelentést későbbi megfontolásra.

Ez a kis incidens számos fekvőtámaszba került nekem, és tényleg visszarakott a helyemre. De Tinnin nem volt túl rossz vele. Megvárta, amíg visszaértünk a dokkba, mielőtt elvégeztette velem azokat a fekvőtámaszokat.

Rombolásra kaptunk kiképzést Puerto Ricón, miután átmentünk a Pokol Héten. Ott lelkesen megpróbáltuk ismét lerobbantani a szegény Piñeros-szigetet a térképről. Végrehajtottuk egy part hidrográfiai felderítését, jegyzeteket készítve az akadályokról, amiket nekünk helyeztek el ott. Miután végrehajtottuk a feladatot és értékelték minket, az osztály visszatért ugyanarra a területre és végrehajtott egy romboló úszást, kirobbantva az akadályokat a vízből.

Sokkal többet kellett végezni, mint egyszerűen robbanótölteteket telepíteni a célpontokra és összekötözni őket robbanózsinórral. Az instruktorok szorosan tartották a gyepőlőket, és ehhez a témához sok tantermi kiképzést kaptunk. Gondos figyelmet szenteltek a biztonságra jóval azelőtt, hogy éles robbanóanyag közelébe engedtek minket. Megtanították, hogyan számítsuk ki a tölteteket sok különféle típusú akadályhoz, továbbá hogyan kötözzük össze őket az egyidejű robbantáshoz.

A tantermi munka volt az, ami csaknem a bukásom volt.

Imádtuk túlterhelni a célpontot és kirobbantani a létezésből, de nem így kellett csinálni. Képleteket terveztek kiszámolni, hogy pontosan mennyi milyen fajta robbanóanyagra volt szükség a munka elvégzéséhez. Amíg gyakorlati kiképzési evolúción voltunk, rendben voltam. De a matematika majdnem kirakott.

Kövér Patkány Sutherland nagyon jó volt matekból, és extra órákat töltött azzal, hogy korrepetáljon a képletekből. Az újoncbarát megint egy megfelelő újonc segítségére jött. A UDT-ben, és később a SEAL-eknél, nem tudtad mindig erővel megoldani a helyzetet, képesnek kellett lenned gondolkodni. Volt bizonyos számú vizsga, amin át kellett menned a kiképzés befejezéséhez, és különösen a rombolásban volt néhány szabályos írásbeli vizsga.

Később, amikor a SEAL-ekkel Vietnamban voltam, Kövér Patkány velem töltött ideje nagyon hasznosnak bizonyult. Gyakran gondoltál egy célpontra

és gondoltad, ha egy kiló megoldja, akkor tíz kiló garantálja. De amikor mindent magaddal kellett vinni átkínlódva egy mocsáron, minden kiló számított, és így egy ismert célponthoz kellett számolnod.

De végül befejeztük a kiképzést Puerto Ricón, és visszamentünk Little Creekbe, ismét hajóval. A hajón Gene Tinnin ismét demonstrálta nekünk, hogy milyen kaliberű instruktoraink voltak a UDTR kiképzésen.

Tinnin tartotta a PT-t az osztályunknak a hajón úton vissza Little Creekbe egyik reggel, amikor javaslatot tett nekünk:

– Fasírtok, miért nem próbálnak meg felállítani valamilyen rekordot az osztályuknak? – kérdezte.

Némi megbeszélés és javaslatok után, nem volt mind leközölhető, praktikus vagy akár logikus, úgy döntöttünk, terpesz-zár szökdelést csinálunk. Gene beleegyezett ebbe, és lefektette az alapszabályokat.

– Oké – mondta Gene –, amikor az első ember megáll, akkor megállunk mind. A cél kétezer-kétszázhuszonhárom. Kész! Rajta!

És elkezdtek.

Hát, megcsináltuk. Az osztályomban minden személy megcsinált 2223 egymást követő terpesz-zár szökdelést ott a hajón, és Gene velünk csinálta mindegyiket. Tinnin egy olyan régi stílusú laza vászon fürdőnadrágot viselt, és nyersre dörzsölte a lágyékát és a nemi szerveit. Mind láthattuk ezt, mert vér csordogált a lábain. De amíg mi folytattuk, ő sem adta fel.

A gyakorlat után odamentünk Tinninhez és mondtuk, hogy most már megvolt a rekordunk. Gene mondta, hogy így lesz rögzítve, aztán leléptetett minket. Ott állt a fedélzeten, amíg egyikünk sem volt látószögön belül. Még lépni sem próbált volna meg, míg láthattuk. Ilyen kaliberű instruktoraink voltak, és még inkább tiszteltük őket azért, amit Gene tett. Azt hiszem, az osztályunk rekordja még áll, főleg most, hogy már nem tartanak UDTR-t Little Creekben.

Creekben még volt hátra némi kiképzés az avatás előtt. Mind igen jó formában voltunk és már képesek voltunk olyan dolgokra, amiket néhány héttel korábban nem tartottunk volna lehetségesnek. Még végre kellett hajtánunk IBS gyakorlatot és evolúciókat, és ezek egyre hosszabbak és keményebbek lettek.

Nem mi voltunk a világ legjobb osztálya, de együtt, csapatként húzva teljesítettük a kiképzést, és hamarosan esedékes volt az avatást. Az avatás előtti napon két instruktor, Shelby Jones és Jim Tipton úgy döntött, még egy

leckét meg kell tanulnunk. Kivezényelték az osztályt és cirkuszt tartottak nekünk a hullámverés zónájában.

Döglesztő PT az utolsó napon! Mit tettünk? Azt mondták, ez azt bizonyította nekünk, hogy még nem voltunk felavatra. Miközben edzettünk és a hideg áprilisi hullámok püföltek minket, úgy döntöttünk, ez baromság! Ott gyúrtuk magunkat, amikor egyikünk azt mondta:

– Várjunk csak egy rohadt percre: tizennyolcan vagyunk, ő meg csak egyedül.

Tipton már elment. Mind a tizennyolcan felálltunk és ellenszegültünk az instruktornak. Fenébe a fegyellemmel, nem tettünk semmit, amivel rászolgáltunk a büntetésre, amit kaptunk, és nem fogjuk eltérni. Mind jó formában voltunk, még jobban, mint némelyik instruktorként, és kezdtünk kicsit vadak lenni ettől.

Az osztály összeállt, a tisztjeinkkel együtt, testületileg felkaptuk Shelby Jones-t, és behajítottuk a Chesapeake-be. Ott álltunk és csak neveltünk! Aztán visszasétáltunk a barakkjainkhoz. A séta szóba sem jöhetett újoncoknak, és nem sokat csináltunk belőle az utolsó hónapokban.

Ez az, amit látni akartak! Az osztályunk csapatként dolgozott és ellenállt a rendszernek. A rendszer azt mondta, egy instruktorként megmondhatta hús srácnak, mit csináljanak, és ajánlatos volt nekik azt csinálni. De eljutottunk arra a pontra, ahol az instruktorként látni akarták, hogy az egész osztály együtt húz, mint csapat, és mi azt tettük.

Remélem, hogy ez ma ugyanígy van a SEAL Csapatokban – hogy a csapat egy egységes csoport, együtt dolgozva a feladat elvégzéséhez, anélkül, hogy bármely személy az egészen kívül állna. A Csapatokban nincs helye Rambóknak.

Az avatásra kerülő osztályunkban tizennégy legénységi állományú ember volt, két amerikai tiszt és két külföldi tiszt. Komoly csökkenés a 126 ember-ről, aki elkezdte négy hónappal korábban. Az emberek közül néhánynak elég könnyen ment a kiképzés; másoknak mindent bele kellett adni szinte az avatás napjáig. Évekkel később megtanultam, amikor Rick Marcinko barátom összeállította a Hatos SEAL Csapatot, hogy arra számíthatsz leginkább, akinek a legkeményebben kell dolgoznia, hogy elérje, amit akar.

Az avatásunkhoz a Kétéltű Iskola épületének előadótermében voltunk. Négy kondítás volt – tíz-nulla-nulla a katonaságnak, délelőtt tíz a civileknek és a nagy mutató a 12-n és a kismutató a 10-en a tengerészgyalogosoknak –,

amikor befejeztem a UDTR-t a családom előtt. A díj nem látszott valami nagynak – egy oklevél, ami azt mutatta, hogy elvégezted a UDTR-t és egy kis kék felvarró az egyenruha vállára. A felvarrón „UDT-21” állt ott, ahol a Haditengerészet maradékánál a hajó neve szerepelt. Nagyon kevés van ezen a világon, ami ennyit jelenthet ilyen egyszerű csomagolásban.

Az instruktorok felsorakoztak az előadóterem végében, hogy az avatott tanulók elmehessenek mellettük megrázni a kezüket. Miután felolvasták az avatási bejelentéseket, hogy átmentünk a katonaság legkeményebb kiképzésén, a tisztek kezét ráztak velünk és átadták az oklevelünket, majd leléptettek minket. Volt egy szabadnapunk, és másnap jelentkezniünk kellett a UDT-21-nél.

Amikor odaértem Gene Tinninhez az instruktorok sorában, a kezét nyújtotta, és mosolyogva megfogtam.

– Ez milyen, haver? – kérdeztem.

Gene hátba vágott.

– Még nem léptél be a 21-es Csapat ajtaján.

Nahát, a kurva anyád, gondoltam. De nem voltam olyan srác, aki azonnal reagál. Félretettem a bosszankodásomat és elkönyveltem későbbi megfontolásra. Erre még rábaszol.

Amúgy is volt valami fontosabb tennivalóm. A formalitásokkal végezve gyorsan rávarrtam a UDT-21 felvarrómat a kék díszegyenruhámra. Ebédre kellett mennem, és egyenruhában.

A *Limpkin* a kikötőben volt aznap, amikor avattak, és a hajóra mentem ebédelni. Nem hiszem, hogy volt a Haditengerészetben még egy ember olyan büszke arra a UDT-21 felvarróra, mint én, amikor a *Limpkin*re mentem. Azért voltam ott, hogy elmondjam nekik, ez a kormányosmester megcsinálta, és nem fog visszajönni. Ebéd után átmentem az osztály többi hajójára, a *Hummingbirdre*, a *Jacanára* és a *Frigate Birdre*. Még a kötelékparancsok irodájába is beugrottam egy pillanatra, és bent volt. A felvarrót mutattam a vállamon és azt mondtam:

– Nem jövök vissza.

Sokan gratuláltak, köztük a kötelékparancsnok, és elmondták, hogy soha nem hitték volna, hogy sikerülni fog. De sikerült és most már UDT ember voltam!

Egy új kifejezés került a szótáramba: „klauszti”. A klausztofóbia, a zárt terektől való félelem olyasmi volt, amit teszteltek rajtad a UDTR-en. A

„klauszti” volt a UDT kifejezés arra, hogy nem igazán félsz, de habozol megtenni valamit. Az egész osztályom klausztis volt egy kicsit a UDT-21-nél jelentkezéssel kapcsolatban, ezért azt tettük, ami átvitt minket a kiképzésen – egy csoportként mentünk.

Gyorsan beosztottak minket szakaszokba és beavattak a Csapatok rutinjába. Kitelepülések voltak elérhetőek mindnyájuknak, hogy bejárjuk a világot, és hamarosan az északi sarkkörtől északra találtam magam. Az út után kicsit híresnek találtam magam. Egy rólam készült fénykép került az *All Hands* magazin 1962. januári kiadásának címlapjára. Az egész különítményünk ugrott egy helikopterről a vízbe a grönlandi Thule közelében. Egy haditengerészeti fényképész lekattintott, amikor elhagytam a madarat a vízbe tartva.

De sokkal több várt rám, mint csak vízbe ugrani helikopterekről. Amikor lehetőség adódott, keményen dolgoztam és elnyertem egy helyet egy UDT csoportban, ami az Ejtőernyős Iskolába ment. Az a kiképzés vezetett az ejtőernyőzés életre szóló imádatához. Később a Búvár Iskola segített kikerekíteni a UDT kiképzésemet.

A Búvár Iskolán jártas lettem a nyílt rendszerű légzőkészülék, a mai sport búvárfelszerelés korai változatának használatában, és megtanultam a veszélyes zárt rendszerű újralégzők, a Draeger, a Mark V Emerson és a gázkeverékes Mark VI Emerson biztonságos használatát. Most már teljesen kiképzett UDT ember voltam, képes kiugrani gépekből vagy hajókból, és haladni a víz tetején vagy alatta. De a legnagyobb kihívásom a UDT után jött.